Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 11. Warszawa, dnia 30 kwietnia 1934 r. Rok XVII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowago Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 58—63.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 31—34.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 87—94.

C. BIBLJOGRAFJA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

106.

OKÓLNIK Nr. 58

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

o pociąganiu do odpowiedzialności karno-administracyjnej posłów i senatorów

(Nr. AP. 107-85).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powzięło wiadomość, ze zaszły wypadki wdrożenia postępowania karno-administracyjnego przez powiatowe władze administracji ogólnej przeciwko posłom i senatorom wbrew przepisom art. 21 Konstytucji R. P.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. Wojewodę (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) o zwrócenie uwagi podległym władzom, powołanym do orzecznictwa karno-admnistracyjnego, na treść przepisów zawartych w art. 21 i 37 Konstytucji na zasadzie których posłowie i senatorowie przez cały czas trwania mandatu nie mogą być pociągani do odpowiedzialności karno - administracyjnej (ani pozbawieni wolności) bez zezwolenia Sejmu wzgl. Senatu.

Jeśli jednak p. p. Wojewodowie czy starostowie uważają pociągnięcie posła lub senatora do odpowiedzialności karno-admin. za konieczne, mogą wówczas występować z należycie umotywowanemi wnioskami do Min. Spraw Wewnętrznych o uzyskanie odpowiedniego zezwolenia Sejmu lub Senatu (art. 21 i 37 Konstytucji).

Wnioski takie winny być przesyłane w drodze służbowej i mogą mieć miejsce tylko w wyjątkowych przypadkach, usprawiedliwiających ze względu na szczególne okoliczności konkretnej sprawy takie wystąpienie. Oczywiście i w tych przypadkach pociągnięcie posła lub senatora do odpowiedzialności, a więc i wdrożenie postępowania karno-administracyjnego przeciwko nim w jakiejkolwiek formie jest niedopuszczalne do czasu otrzymania decyzji Min. Spraw Wewnętrznych.

Przed przedstawieniem Ministerstwu odnośnego wniosku, materjał faktyczny sprawy i podstawę prawną należy poddać gruntownemu zbadaniu.

(—) M. Dolanowski.
PODSEKRETARZ STANU

107.

OKÓLNIK Nr. 59

z dnia 18 kwietnia 1934 r.

o opłatach stemplowych od świadectw, potrzebnych kandydatom na ochotników oraz osobom, starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych.

(Nr. G. B. 21-50).

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D. V. 7459-5-34 udzielam do wiadomości i stosowania. Przytoczone zasady ależy podać do wiadomości właściwych urzędów stanu cywilnego, jako też do wiadomości ogólnej za pośrednictwem urzędów gminnych.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

Załącznik do ok. Nr. 59

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. V. 7459-5-34

Warszawa,
dnia 10 kwietnia 1934 r.

Opłaty stemplowe od świadectw potrzebnych kandydatom na ochotników oraz osobom, starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

I. Osoby, zamierzające odbyć czynną służbę wojskową w charakterze ochotników, powinny w myśl § 328 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 16 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270) do podania o dopuszczenie do służby ochotniczej załączyć: poświadczenie obywatelstwa polskiego, metrykę urodzenia oraz świadectwo nienagannego prowadzenia się, zalegalizowane przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Ministerstwo Skarbu, uwzględniając, że kandydaci na ochotników są przeważnie ludźmi, którzy nie mogą bez dotkliwego uszczerbku majątkowego ponieść wydatku na opłaty stemplowe, wiążące się z uzyskaniem wymienionych świadectw, zgadza się niniejszem na podstawie art. 142 (punktu 17) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 413 z r. 1932) oraz art. 160 (punktu 1) tejże ustawy na wydawanie powyższych świadectw bez pobrania opłaty stemplowej, gdy istnieją łącznie następujące warunki; 1) jeżeli petent w danym roku kalendarzowym kończy bądź 18-ty, bądź 19-ty, bądź 20-ty rok życia, 2) jeżeli petent prosi o wydanie świadectwa zapomocą podania, w którem oświadcza, że świadectwo jest mu potrzebne celem uzyskania przyjęcia do ochotniczej służby wojskowej, 3) jeżeli świadectwo zostaje wydane w czasie od dnia 1 marca do końca czerwca, 4) w razie zaopatrzenia świadectwa w adnotację: „Wolne od opłaty stemplowej (art. 160 u. o. s.) z tytułu niezamożności; sprawa ochotniczej służby wojskowej".

Podania, wymienione pod 2) są również z tych samych powodów wolne od opłaty stemplowej.

II. Powyższe zasady mają zastosowanie również do świadectw potrzebnych osobom, starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych, kształcących na oficerów zawodowych lub do szkół wojskowych, kształcących na podoficerów zawodowych, a mianowicie do świadectw wyżej wymienionych oraz do wyciągów z ksiąg ludności, z tą zmianą, że roczniki, wymienione wyżej pod 1), zostają zastąpione: co do kandydatów na oficerów okresem 5-letnim, którego pierwszy rok cechuje ukończenie 17-tego roku życia, a ostatni rok ukończenia 21-szego roku życia, b) co do kandydatów na podoficerów okresem 3-letnim, którego pierwszy rok cechuje ukończenie 15-tego roku życia, a ostatni rok ukończenia 17-tego roku życia oraz z tą dalszą zmianą, że część druga adnotacji wymienionej wyżej pod 4) (od wyrazu „sprawa") ma brzmieć: „sprawa przyjęcia do szkoły wojskowej"

Ministerstwo Skarbu uprasza o niezwłoczne spowodowanie, by powyższe zasady doszły do wiadomości urzędów, powołanych do wydawania świadectw, o których mowa, nie wyłączając urzędów stanu cywilnego.

(—) *W. Koszko*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

108.

OKÓLNIK Nr. 60

z dnia 21 kwietnia 1934 r.

w sprawie ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych okólników i pism okólnych, dotyczących zakresu działania samorządu terytorjalnego.

(Nr. SS. 18-6-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezydenta Miasta st. Warszawy.

1. Tryb ogłaszania okólników i pism okólnych, określony okólnikami Nr. Nr. 14-a i 14-b z dnia 5 lutego 1934 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3, poz. 26 z 1934 r.) obowiązuje również i w stosunku do okólników i pism okólnych,

odnoszących się do powiatowych związków samorządowych m. st. Warszawy oraz miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

2. Wszystkie okólniki i pisma okólne będą zaopatrzone w dokładny adres, wskazujący obok nadzorczych władz rządowych również organa samorządowe, do których się one odnoszą. W tym przypadku pełny adres będzie brzmiał: „Do P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezydenta m. st. Warszawy, Przewodniczących wydziałów powiatowych i P. P. Prezydentów miast“.

Władze wskazane w adresie będą obowiązane stosować zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bezzwłocznie po otrzymaniu odnośnego numeru Dziennika Urzędowego, nie czekając dalszych zarządzeń ze strony P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu).

W związku z powyższem zechcą P. P. Wojewodowie, Komisarz Rządu na m. st. Warszawę, Prezydent m. st. Warszawy wydać potrzebne zarządzenia.

3. Okólniki i pisma okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych adresowane tylko do P. P. Wojewodów, winny być traktowane w trybie dotychczasowym t. zn. winny być przez P. P. Wojewodów przystosowane do potrzeb powiatowych związków samorządowych względnie miast wydzielonych i podane im do wiadomości i wykonania.

Odnośnie do takich okólników i pism okólnych obowiązek wykonania powstaje dla władz wojewódzkich bezzwłocznie z chwilą otrzymania odnośnego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaś dla powiatowych związków samorządowych względnie miast wydzielonych — dopiero po otrzymaniu wykonawczego zarządzenia ze strony P. P. Wojewodów.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

109.

OKÓLNIK Nr. 61

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

w sprawie wydobywania dokumentów z Z. S. R. R.

(Nr. GL. 65-9).

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu, Starostów, Prezydenta m. st. Warszawy, Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości i stosowania tryb postępowania przy wydobywaniu dokumentów z Z. S. R. R.

I. Osoby starające się o wydobycie dokumentu dla celów prywatnych winny zwrócić się listem poleconym bezpośrednio do właściwego Konsulatu R. P. w Z. S. R. R. (spis konsulatów z wymienieniem właściwości terytorjalnej podaje się w załączeniu).

II. Opłaty za wydobycie dokumentów z Z. S. R. R. ustanowione zostały w walucie złotowej i wynoszą:

1) za wydobycie i uwierzytelnienie (zalegalizowanie) dokumentu stanu cywilnego lub wykazu stanu służby . . . . zł. 45
2) za wydobycie i uwierzytelnienie świadectwa szkolnego lub uniwersyteckiego oraz dokumentu o charakterze majątkowym . . zł. 100
3) za uwierzytelnienie dokumentu stanu cywilnego lub wykazu stanu służby, nadesłanego przez petenta . . . . zł. 45
4) za uwierzytelnienie pełnomocnictwa nadesłanego przez petenta zł. 90
5) za uwierzytelnienie świadectwa szkolnego lub uniwersyteckiego, nadesłanego przez petenta zł. 60
6) za poszukiwanie za pośrednictwem NKID osób, zaginionych na obszarze ZSRR . . . . zł. 32

Odnośną kwotę winien starający się zaliczkowo przesłać listem wartościowym właściwemu Konsulatowi.

W razie gdy kwota nadesłana zaliczkowo przez petenta nie wystarczy na pokrycie powstałych kosztów (opłat należnych władzom sowieckim oraz opłat konsularnych), Konsulaty prześlą wydobyty dokument właściwej polskiej powiatowej władzy administracji ogólnej, celem doręczenia go petentowi za pobraniem reszty opłat.

W razie niemożności wydobycia dokumentu, opłata zostanie petentowi zwrócona przez Konsulat po potrąceniu opłat konsularnych.

W przypadkach ubóstwa należy do podania dołączyć zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej o stanie majątkowym petenta.

Wydobycie dla inwalidów poświadczeń, stwierdzających związek przyczynowy uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia ze służbą wojskową uskutecznia się bezpłatnie na zasadzie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 338).

III. Podania o wydobycie z Z. S. R. R. dokumentu, potrzebnego urzędnikowi państwowemu lub samorządowemu dla celów służbowych (udowodnienie przebiegu służby dla celów emerytalnych, uzupełnienia akt personalnych)

są zwolnione z opłat konsularnych, koszty zaś rzeczywiste, należne władzom sowieckim za wydobycie wykazu stanu służby lub wyciągu z aktów stanu cywilnego w wysokości zł. 20 (za świadectwa szkolne w wysokości zł. 60) urzędnik przesyła bezpośrednio do urzędu konsularnego Rzeczypospolitej Polskiej w Z. S. R. R. O ile urzędnik wniósł już podanie lub władza przełożona przesłała już pismo urzędowe w tej sprawie, należy dodatkowo przesłać potrzebną kwotę dla władz sowieckich. Podania urzędników powinny być zaopatrzone w adnotację władzy przełożonej danego urzędnika stwierdzającą, że żądany dokument rzeczywiście potrzebny jest w celach służbowych. Podania te mogą być również przesłane przez tę władzę przełożoną bezpośrednio do właściwego urzędu konsularnego.

IV. Wnioski władz i urzędów państwowych i samorządowych o dostarczanie dokumentu z Z. S. R. R. dla celów urzędowych nie podlegają żadnym polskim opłatom i winny być również kierowane bezpośrednio do właściwego Konsulatu R. P. z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Do dokumentu w rozumieniu ustępu IV należą również dokumenty służbowe urzędników (ustęp III zdanie ostatnie), jeżeli władza z jakichkolwiek względów uważa za potrzebne wydobycie tego dokumentu w drodze urzędowej.

V. Wszelką korespondencję dotyczącą wniosków o wydobycie dokumentów prowadzą konsulaty R. P. z władzami i urzędami oraz z osobami prywatnemi w Polsce bezpośrednio z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych. W związku z niniejszym okólnikiem uchyla się — o ile chodzi o sprawę wydobywania dokumentów — zasadę, wyrażoną w okólniku Nr. 66 z dn. 25.IV 1931 r. i okólniku Nr. 69 z dn. 31.VII 1933 r. oraz w ustępie 2-im § 164 Regulaminu Min. Spr. Wewn. (zdanie ostatnie), że korespondencja z urzędami zagranicznemi R. P. na terytorjum Z. S. R. R. odbywa się za pośrednictwem Ekspedytu Kurjerskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

VI. Okólnik Nr. 157 z dnia 7 września 1927 r. w sprawie trybu postępowania przy wydobywaniu dokumentów osobistych z Rosji (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 160 poz. 6) uchyla się.

VII. Zasady wyrażone w niniejszym okólniku należy podać we właściwej drodze do wiadomości ogółu ludności.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

Zał. do okólnika Nr. 109.

Spis Konsulatów R. P. na terenie Z. S. R. R.

Moskwa — Wydział Konsularny Poselstwa R. P. w Moskwie ul. 3-cia Mieszczańska 32/34. Okręg Wydziału Konsularnego obejmuje terytorjum Z. S. R. R. z wyjątkiem gubernij: czerepowieckiej, leningradzkiej, murmańskiej, nowgorodskiej, pskowskiej oraz terytorjów U. S. R. R. i B. S. R. R.

Do Wydziału Konsularnego należy kierować wszelkie podania, dotyczące wydobycia wykazów stanu służby wojskowej oraz dokumentów szpitalnych z czasów służby w b. wojsku rosyjskiem.

Charków — Konsulat Generalny ul. Rakowskiego 15. Okręg Konsulatu Generalnego obejmuje terytorjum U. S. R. R. z wyjątkiem okręgu Konsulatu w Kijowie.

Kijów — ul. Liebknechta 1. Okręg białocerkiewski, berdyczowski, chersoński, czerkaski, czernihowski, humański, kamieniecki, kijowski, konotopski, korostenski, nikołajewski, mohylowski, nieżyński, nowgorodsiewierski, odeski, płoskirowski, pierwomajski, priłucki, szepietowiecki, tulczyński, winnicki, wołyński, zinowjewski oraz terytorjum autonomicznej Mołdawskiej Republiki Rad.

Leningrad — Konsulat ul. Nabiereżnaja Krasnowo Fłota 14. Okręg gub. czerepowiecka, murmańska, leningradzka, nowgorodska i pskowska.

Mińsk — Konsulat Generalny ul. Sowieckaja 84. Okręg obejmuje terytorjum B. S. R. R. pow. homelski i rzeczycki.

Tyflis — Konsulat Generalny ul. Korganowska 24. Okręg obejmuje terytorjum Zakaukaskiej Republiki Rad.

110.

OKÓLNIK Nr. 62

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

o samodzielnem podpisywaniu załatwień przez pracowników kontraktowych.

(Nr. GL. 3-a—4—6)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. P. Starostów.

Na skutek zapytania niektórych P. P. Wojewodów, czy może być udzielone pracownikom kontraktowym przewidziane w § 27 rozp. min. z dnia 13.VIII 1931 r. o organizacji urzędów wojewódzkich (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 611) upoważnienie do samodzielnego podpisywania załatwień — a następnie w jaki sposób mają być te pisma podpisywane, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Wspomniany § 27, jak również § 4 pkt. 3, oraz § 30 tego rozp., które zagadnienie samodzielnej aprobaty normują—przewidują możność przyznania tego uprawnienia „urzędnikom".

Z istoty rzeczy wynika, że w przepisach organizacyjnych punkt ciężkości spoczywa na określeniu organów władz, a w danym przypadku przedewszystkiem na funkcjonowaniu tych organów.

Stąd też można wyprowadzić wniosek, że prawodawca zarówno w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19.I 1928 r. o organizacji władz administracji ogólnej jak i w rozp. wykonawczych do niego—rozumiał przez urzędników, wszystkich tych funkcjonarjuszów, którzy w danym urzędzie pełnią funkcje bez względu na ich charakter stosunku służbowego (publiczno-prawny, czy prywatno-prawny kontraktowy). Pojęcie bowiem urzędnika w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej byłoby w tych przypadkach za ciasne, gdyż i pracownicy kontraktowi pełnią te same czynności co i inni urzędnicy. W każdym razie wspomniane rozporządzenia organizacyjne nie czynią w tym względzie żadnych różnic.

W związku z tem, jak i z duchem tych rozporządzeń, zmierzającym do tego, aby w dużej mierze przyznawać urzędnikom uprawnienie do samodzielnej aprobaty, w szczególności o ile to chodzi o urzędników fachowych—co w danym przypadku odnośny P. Wojewoda podkreśla — Ministerstwo nie znajduje przeszkód, aby również urzędnikom kontraktowym, a w szczególności referentom „fachowym" we władzach administracji ogólnej—na warunkach przewidzianych w omawianych rozporządzeniach organizacyjnych—były udzielane uprawnienia do samodzielnej aprobaty.

W związku z tem zachodzi pytanie, w jaki sposób ma być zaznaczone stanowisko służbowe osoby podpisującej (§ 3 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia z dn. 13.VIII 1931 r. o organizacji urzędów wojewódzkich).

Z treści art. 11 i 17 ustawy o państw. służbie cywilnej oraz z rozporz. Rady Ministrów z dn. 19.XII 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780) wynika, że stanowiskiem służbowem jest takie stanowisko, które jest pomieszczone w tabeli stanowisk — stanowi ono zarazem tytuł urzędowy funkcjonarjusza państwowego.

Nadanie stanowiska następuje przez mianowanie. Ponieważ pracownik kontraktowy nie może być mianowany na dane stanowisko, z drugiej zaś strony—jak to wyżej zaznaczono—faktycznie spełnia czynności związane z pewnem stanowiskiem np. Naczelnika Wydziału, Kierownika Oddziału i t. p., przeto z punktu widzenia przepisów organizacyjnych winno to być w odpowiedni sposób przy podpisywaniu zaznaczone.

Wobec tego też Ministerstwo nie widzi przeszkód, aby funkcjonarjuszom mającym prawo samodzielnej aprobaty (podpisywania) i spełniającym czynności związane z pewnem stanowiskiem, a więc i pracownikom kontraktowym, przyznać prawo do umieszczania w podpisie po swem nazwisku tego stanowiska, jakie faktycznie zajmują. Dla odróżnienia tych stanowisk od stanowisk w rozumieniu ustawy o służbie państwowej — należy w podpisie umieszczać określenie: „p. o." np. „p. o. Naczelnika Wydziału, p. o. Kierownika Oddziału" i t. p.

(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

111.

OKÓLNIK Nr. 63

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

w sprawie korespondencji zagranicznej gmin wiejskich i miast niewydzielonych z obywatelami państw obcych i instytucyj zagranicą.

(Nr. GL 65-6).

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast.

Wobec wysuniętych przez jednego z P. P. Wojewodów wątpliwości, czy zarządy gmin wiejskich i miejskich miast niewydzielonych są w myśl ust. przedostatniego cz. III ok. Nr. 66 z 1931 r. upoważnione do bezpośredniej korespondencji z instytucjami i obywatelami państw obcych zagranicą — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że do takiej korespondencji upoważnione są tylko władze i urzędy wymienione w cz. I okólnika Nr. 66.

Z powyższego wynika, że wszelkie załatwienia podań i pism kierowanych przez obywateli i instytucje państw obcych zagranicą do zarządów gmin wiejskich i miejskich miast niewydzielonych winne być **bez pośrednictwa placówek konsularnych** Rzeczypospolitej Polskiej przesyłane petentom przez właściwe wydziały powiatowe.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

112.

PISMO OKÓLNE

z dnia 12 kwietnia 1934 r.

o bonach Funduszu Inwestycyjnego — rozprowadzenie.

(Nr. GB 50-91).

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Tymczasowemu Prezydentowi m. st. Warszawy, Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentom miast wydzielonych.

Podając treść pisma Ministerstwa Skarbu Nr. D III 5918-3-34 do wiadomości, proszę Panów o udzielenie jak najszerszego poparcia wszelkim poczynaniom Państwowego Syndykatu Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Pismo niniejsze wiąże się z pismem okólnem z dn. 10 stycznia 1934 r. Nr. SF. 11/8/1 o przyjmowaniu bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1 poz. 7).

(—) Bronisław Pieracki
MINISTER

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. III. 5918-3-34
Warszawa, dnia 30 marca 1934 r.
Bony Funduszu Inwestycyjnego — rozprowadzenie.

Załącznik do pisma ok. Nr. GB 50/91.

Do

Pana Ministra Spraw Wewnętrznych w/m.

Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dn. 27 października 1933 r. „o Funduszu Inwestycyjnym" (Dz. U. R. P. Nr. 85 z r. 1933 poz. 636) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. „o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego" (Dz. U. R. P. Nr. 89 z r. 1933 poz. 694) wypuszczono z dn. 1 grudnia 1933 r. 10 seryj po 40.000 sztuk Bonów Funduszu Inwestycyjnego w odcinkach po 25 zł. nominalnej wartości.

Przeznaczeniem Bonów jest dostarczenie Funduszowi Inwestycyjnemu niezbędnych środków dla finansowania koniecznych, z punktu widzenia państwowego takich robót publicznych, jak budowa dróg, regulacja rzek, meljoracje rolne i t. p., a przez to samo złagodzenie klęski bezrobocia.

Bony Funduszu Inwestycyjnego wtedy jednak tylko będą mogły spełniać pokładane w nich nadzieje i stać się nowem źródłem finansowem, gdy zostaną rozpowszechnione wśród szerokich warstw ludności.

Cel ten osiągnie się, gdy wszystkie władze i urzędy, uskuteczniając wypłaty z funduszów państwowych, w szczególności, gdy wypłaty te dotyczyć będą robót inwestycyjnych, dokonywać ich będą w pewnym procencie (do 10%) w Bonach Funduszu Inwestycyjnego.

Szerokie rozprowadzenie Bonów powinno być tem łatwiejsze, iż mają one zapewnioną wymianę na gotówkę (Dz. U. R. P. Nr. 89 z r. 1933 poz. 694) przez wszystkie kasy urzędów skarbowych, a także możność regulowania niemi wszelkich należności Skarbu Państwa bez ograniczeń. Losowanie umożliwia wygranie premji o potrójnej wartości nominalnej każdego wylosowanego Bonu.

Wypuszczone Bony są umarzane i premjowane w losowaniach, które odbywają się każdego tygodnia w ciągu całego roku. Bony, opatrzone wylosowanemi numerami, uznaje się za wylosowane we wszystkich wypuszczonych 10-ciu serjach. Ogółem zatem co tydzień wylosowuje się 70 Bonów. Za Bon wylosowany posiadacz otrzymuje nominalną jego wartość (25 zł.) oraz premję w wysokości 75 zł., otrzymuje więc 100 zł.

Bony Funduszu Inwestycyjnego można nabywać we wszystkich kasach urzędów Skarbowych.

Dla przeprowadzenia gestji Bonów Funduszu Inwestycyjnego utworzony został Państwowy Syndykat Bonów Funduszu Inwestycyjnego, który działać będzie w ścisłej łączności z Ministerstwem Skarbu.

Z uwagi na doniosły wpływ jaki będzie miało rozprowadzenie Bonów Funduszu Inwestycyjnego w walce z bezrobociem, licze na jak najdalej idącą życzliwość Pana Ministra i poparcie we wszelkich poczynaniach Państwowego Syndykatu Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

(—) Wł. Zawadzki
MINISTER SKARBU

113.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

o postępowaniu przy rozstrzyganiu spornych roszczeń natury prawno-majątkowej urzędników samorządowych, wynikających z ich stosunku służbowego.

(Nr. SS. 42-57-5).

Do

Pana Wojewody w Poznaniu, Toruniu.

W wyroku z dn. 10.XI.1933 r. L. rej. 5836/30 w przedmiocie roszczeń Stanisława Skowroń-

skiego, b. budowniczego miejskiego w Chełmży do gminy miasta Chełmży, wynikających z jego stosunku służbowego, który to wyrok Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesłało Panu Wojewodzie pismem z dn. 23.XI.1933 r. Nr. SS. 49/3/4 w odpisie do wiadomości, Najwyższy Trybunał Administracyjny wyraził zapatrywanie, że przepis § 7 ustawy z dn. 30.VII.1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) uzasadnia właściwość sądów powszechnych tylko w wypadkach, gdy z roszczeniem prawno-majątkowem, niezaspokojonem w toku postępowania administracyjnego, występują funkcjonarjusze samorządowi, a nie w wypadkach, gdy przedmiotem rozstrzygnięcia są podniesione w skardze, wniesionej do Trybunału przez związek samorządowy zarzuty co do legalności stanowiska zajętego przez władzę administracyjną, orzekającą w ostatniej instancji administracyjnej w stosunku do decyzji, powziętej przez władzę orzekającą w instancji niższej.

Wobec powyższego zapatrywania Najwyższego Trybunału Administracyjnego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zmieniając częściowo reskrypt swój z dn. 22.VIII.1933 r. Nr. SS. 42/57/2 prosi Pana Wojewodę o zarządzenie, ażeby w orzeczeniach drugiej i ostatniej instancji, wydawanych przez Pana Wojewodę przy współudziale z głosem stanowczym izby wojewódzkiej na podstawie § 7 ustawy z dn. 30.VII.1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141), nadawano klauzuli końcowej następujące brzmienie:

„Orzeczenie niniejsze jest ostateczne w administracyjnym toku instancyj, a przysługuje przeciwko niemu skarga na zwyczajnej drodze prawa w terminie prekluzyjnym 6-miesięcznym od dnia jego doręczenia niezależnie od możliwych uprawnień do wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w terminie 2-miesięcznym od dnia jego doręczenia".

(—) *Zbikowski*
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

114.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 kwietnia 1934 r.

o koordynacji spraw dotyczących Funduszu Pracy.

(Nr. GL. 80-68).

Do

P. P. Dyrektorów (Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów.

Celem zapewnienia całkowitej koordynacji spraw dotyczących Funduszu Pracy zarządzam co następuje:

Wszystkie Departamenty (Biura, Wydziały) obowiązane są o każdej sprawie, dotyczącej bezpośrednio lub pośrednio Funduszu Pracy, zawiadamiać Pana Podsekretarza Stanu dla spraw polityczno-administracyjnych za pośrednictwem Wydziału GL. W szczególności wszystkie korespondencje, nadchodzące w tej sprawie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy podawać do wiadomości Wydziału GL. bezzwłocznie po ich otrzymaniu, zaś projekty zarządzeń i pism Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w tych sprawach przedkładać do wglądu przed wysłaniem.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

115.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 kwietnia 1934 r.

o podziale powiatów na gminy.

Do

P. P. Wojewodów w województwach południowych i zachodnich.

Przy wstępnem przeglądaniu nadesłanych przez P. P. Wojewodów operatów, zawierających projekty podziału powiatów w województwach południowych i zachodnich na gminy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dostrzegło w kilku wypadkach niedokładności, względnie wątpliwości odnośnie do zawartego w projektach rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych opisu granic przyszłych gmin w poszczególnych powiatach. W szczególności niektóre z tych projektów wymieniają takie gminy (obszary dworskie), których Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie mogło w spisach gmin względnie na mapach odszukać, niektóre zaś projekty pewnych gmin (obszarów dworskich) zupełnie nie wymieniają, chociaż w/g posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydawnictw takie gminy (obszary dworskie) na terenie odnośnych powiatów istnieją.

Zważywszy, że dokładne i szczegółowe opisanie w rozporządzeniach Ministra Spraw Wewnętrznych podziału poszczególnych powiatów na gminy jest pierwszorzędnem zagadnieniem nietylko administracyjnem, ale i prawnem, a ze względu na przyszłe wybory także politycznem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza niniejszem co następuje:

1. P. P. Wojewodowie zechcą bezzwłocznie zarządzić jak najskrupulatniejsze sprawdzenie tekstów spórządzonych przez urzędy wojewódzkie projektów rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych o podziale powiatów na gminy.

2. Wyznaczą w tym celu urzędników, którzy za powyższą czynność ponosić będą odpowiedzialność i podadzą nazwiska tych urzędników do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Sprawdzenie winno iść w następujących kierunkach:

a) czy odnośny projekt rozporządzenia obejmuje istotnie cały teren powiatu, t. zn. czy

pewnych gmin (obszarów dworskich) nie opuszczono lub też, czy nie wymieniono takiej gminy (obszaru dworskiego), która do danego powiatu nie należy;

b) czy odnośne gminy (obszary dworskie) przytoczono według właściwej nazwy i pisowni;

c) czy opis granic (terenu) poszczególnych nowych gmin (zbiorowych) jest należyty, t. j. czy w wyliczeniu nie wymieniono takich jednostek terytorjalnych (gmin jednostkowych, obszarów dworskich), które nie mają wchodzić w skład danej gminy zbiorowej.

4. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że przy badaniu odnośnych projektów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych brano za podstawę pracę Włodzimierza Konkolniaka p. t. „Podział Administracyjny" (Warszawa 1933). Ponieważ wszystkie urzędy wojewódzkie posiadają tę książkę, przeto należy ostateczne wyniki badań, obecnie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządzonych, konfrontować w każdym razie z treścią powyższej książki, biorąc naturalnie pod uwagę, że książka ta opiera się na materjałach z przed roku.

O wyniku zarządzonych badań należy niezwłocznie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych komunikować. Poza tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych będzie zwracało P. P. Wojewodom uwagę ze swej strony na dostrzeżone omyłki.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

116.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 kwietnia 1934 r.

o skreśleniu z list poborowych osób skazanych na śmierć.

(Nr. Wojsk. A 8-12-1).

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku i Wilnie oraz P. P. Starostów tych województw.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów o wyjaśnienie, czy i w jakim trybie mają być skreślane z list poborowych osoby skazane wyrokiem sądowym na śmierć, co do których nie są sporządzone akty zejścia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje:

Obowiązujące na obszarze województw wschodnich przepisy tomu X cz. I zbioru praw ros. jak również tom IX zb. praw, traktujący o stanach, nie zawierają postanowień, któreby regulowały kwestję odnotowywania w księgach metrykalnych aktów zejścia osób, skazanych wyrokami sądowemi na karę śmierci, jak to stanowi art. 137 Kod. Cyw. Król Pol. na obszarze, na którym ten kodeks obowiązuje.

Ponieważ przytoczona kwestja wymagała pewnego uregulowania jej na obszarze województw wschodnich, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się w tej sprawie do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Obecnie Ministerstwo Sprawiedliwości zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że poleciło Prokuratorom Sądów Apelacyjnych w Warszawie, Wilnie i Lublinie, aby ci — w celu należytego uregulowania powyższej sprawy — wydali ze swej strony — zarządzenia Prokuratorom Sądów Okręgowych, gdzie obowiązują przepisy tomu X zb. praw ros., by każdorazowo, po wykonaniu wyroków śmierci niezwłocznie przesyłali prowadzącym księgi metrykalne w miejscu, w którem skazany został stracony, odpis protokółu, sporządzonego w myśl art. 545 § 3 K. P. K., który stanowić będzie podstawę do spisania aktu zejścia. W ten sposób stanie się zadość przepisom § 119 ust. ostatni rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk., które zezwalają na całkowite skreślenie poborowego z list poborowych w wypadku śmierci tylko wówczas jeśli zgon wpisany zostanie do aktów stanu cywilnego.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

117.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 kwietnia 1934 r.

w sprawie prenumeraty Dziennika Ustaw R. P. i Dziennika Urzędowego Min. Sprawiedliwości.

(GB 12/48)

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości na Śląsku w Katowicach.

Zgodnie z notą budżetową Ministerstwa Skarbu z dnia 23 czerwca 1933 r. Nr. D. III. 11192/1/33 (Nr. GB. 1/3 z dn. 5 lipca 1933 r.) str. 7 p. VII po porozumieniu się z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia się co następuje:

Począwszy od 1 kwietnia 1934 r. Dziennik Ustaw R. P. i Dz. Urzędowy Min. Sprawiedliwości będą dostarczane bezpłatnie władzom i urzędom państwowym, w ilości egzemplarzy, zaprenumerowanej przez te władze i urzędy na IV kwartał bieżącego okresu budżetowego.

Każde zwiększenie ustalonej w ten sposób ilości prenumerat podlegać będzie opłatom w dotychczasowej wysokości; w obrębie przyznanego kontyngentu dopuszczalne są zmiany, wynikające z potrzeb organizacyjnych.

Zamówienia na pojedyńcze egzemplarze Dz. Ustaw i Dz. Urzędowego będą płatne na zasadach dotychczasowych.

Kontyngenty ustalone w sposób powyższy mają charakter tymczasowy i obowiązywać będą do czasu ustalenia przez Komisję Normalizacji Wydawnictw, działającą przy Prezydjum

Rady Ministrów, właściwych zasad zaopatrywania urzędów w wydawnictwa państwowe.

W pierwszym i następnych kwartałach okresu budżetowego 1934/35 Dziennik Ustaw i Dz. Urzędowy zostaną automatycznie rozesłane władzom i urzędom państwowym w ilości egzemplarzy, prenumerowanej przez nie w ostatnim kwartale bieżącego okresu budżetowego. Odnowienie zamówień na kwartał pierwszy i następne okresu 1934/35 potrzebne będzie tylko wówczas, gdy zajdzie konieczność wprowadzenia zmian w dotychczasowym sposobie zaopatrywania poszczególnych urzędów w Dz. Ustaw i Dz. Urzędowy. Zamowienia takie należy kierować wyłącznie bezpośrednio do Administracji Dz. Ustaw (Warszawa, Długa 50). Zamówienia, które już wpłynęły, zostaną wykonane stosownie do ich treści z zastrzeżeniem dopłat za przekroczenie kontygentu, według ustępu 2 pisma niniejszego.

Sumy wpłacone już z tytułu prenumeraty wspomnianych wydawnictw na rachunek budżetu Administracji Dziennika Ustaw, zostaną na żądanie bądź zwrócone, bądź zarachowane na poczet możliwych przyszłych należności.

(—) *Robaczewski*

NACZELNIK WYDZIAŁU

118.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 kwietnia 1934 r

w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych

(Nr. SS. 1-11-7)

Do

P. P. Wojewodów województw południowych i zachodnich z wyj. śląskiego.

§ 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27.II.1934 r. w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 144) stanowi, iż w okresie przejściowym do dnia 1.I.1936 r. od kandydatów na sekretarzy gminnych na obszarze woj. krakowskiego, lwowskiego, poznańskiego, pomorskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego wymagane jest: 5-letnia praca na stanowisku, o jakiem mowa w § 1 ust. 1 p. 2 cyt. rozporządzenia oraz 3-miesięczna praktyka w gminie wiejskiej na obszarze województw centralnych i zachodnich. Z powyższego wynika, że od kandydatów na sekretarzy gminnych, którzy swą praktykę odbywali w biurze zarządu gminnego na obszarze woj. centralnych i wschodnich nie należy wymagać ponownej 3-miesięcznej praktyki.

(—) *Zbikowski*

DYREKTOR DEPARTAMENTU

119.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

w sprawie opłacania połowy różnicy w wysokości uposażenia w razie awansu.

(Nr. GB. 13-49).

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesom Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Starostom.

Ministerstwo udziela do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D I 19437/Em-34. Pismo niniejsze wiąże się z następującemi okólnikami Ministerstwa: Nr. 81 z 12.IV.1927, Nr. 163 z 10.IX.1927 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 257), Nr. 290 z 20.XII.1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 267), Nr. 68 z 7.V.1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 269), które tem samem stały się nieaktualnemi.

(—) *Hausner*

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 19437/Em/34
Warszawa,
dn 13 kwietnia 1934 r.

Załącznik do pisma ok. GB 13-49.

Opłacanie połowy różnicy w wysokości uposażenia w razie awansu.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

Wobec nasuwających się wątpliwości, co do mocy obowiązującej postanowienia, zawartego w art. 7 ust. 2 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu obowiązującem przed dniem 1 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. poz. 380 i z 1932 r. poz. 239), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienie to, stanowiące, iż funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi przy każdorazowem osiągnięciu z jakiegokolwiek bądź tytułu uposażenia wyższej grupy lub szczebla oraz przy uzyskaniu lub podwyższeniu dodatku, zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury, opłacają przez jeden rok połowę różnicy w wysokości uposażenia, zostało z dniem 1 lutego 1934 r. uchylone na mocy art. 1 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1934 r. (Dz. U. R. P. poz. 668).

Wobec powyższego od dnia 1 lutego 1934 r. nie należy już potrącać z uposażeń w razie awansu połowy różnicy w wysokości uposażenia oraz zaniechać z tym dniem potrącania, gdy awans nastąpił przed dniem 1 lutego 1934 r.

(—) *M. Węgrzynowski*

DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 13 kwietnia Nr. 31. Rok 1934

Poz. 273. Ustawa z dnia 9 marca 1934 r. o oznaczaniu wyrobów wytwórczości polskiej.

Art. 1. W celu ułatwienia konsumentom rozpoznawania wyrobów wytwórczości polskiej upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do zezwalania na oznaczanie takich wyrobów specjalnym znakiem rozpoznawczym.

Art. 2. Minister Przemysłu i Handlu ustala w drodze rozporządzenia warunki uzyskania prawa używania znaku rozpoznawczego, wzór rysunkowy tego znaku, jak również zasady oznaczania nim wyrobów i sposób prowadzenia rejestru wydanych zezwoleń.

Art. 3. (1) Wytwórcy, pragnący uzyskać zezwolenie na oznaczanie swoich wyrobów znakiem rozpoznawczym, winni złożyć Ministrowi Przemysłu i Handlu według ustalonego przez niego wzoru pisemne oświadczenie, stwierdzające, że zgłoszone wyroby odpowiadają całkowicie warunkom, ustalonym w rozporządzeniu, przewidzianem w art. 2.

(2) Minister Przemysłu i Handlu ma prawo badania prawdziwości zgłoszonych danych, żądania dodatkowych wyjaśnień technicznych, handlowych i organizacyjnych, jak również prawo zarządzania oględzin miejsca produkcji.

Art. 4. Udzielenie i cofnięcie zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem rozpoznawczym (art. 6) będzie wciągnięte do rejestru zezwoleń i ogłaszane w Monitorze Polskim i w czasopiśmie, wskazanem w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 5. Koszty rejestracji ogłoszeń, badania prawdziwości zgłoszenia oraz oględzin ponosi wytwórca według taryfy, którą ustali Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 6. W przypadku przekroczenia przez wytwórcę przepisów ustawy niniejszej lub rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, Minister Przemysłu i Handlu może cofnąć udzielone zezwolenie na oznaczanie wyrobów znakiem rozpoznawczym.

Art. 7. Do wytwórców, składających nieprawdziwe oświadczenia, przewidziane w art. 3, stosują się postanowienia art. 140 i 142 kodeksu karnego.

Art. 8. (1) Kto oznacza, wbrew przepisom ustawy niniejszej lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, wyroby znakiem rozpoznawczym, stwierdzającym ich polskie pochodzenie, podlega, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza, karze aresztu do lat 2 i grzywny do 10.000 zł. lub jednej z tych kar.

(2) Tej samej karze podlega ten, kto wystawia na sprzedaż lub sprzedaje wyroby, wiedząc, że zostały one oznaczone znakiem rozpoznawczym wbrew powołanym przepisom.

(3) Obok kary sąd może orzec konfiskatę znaków i ich reprodukcyj (blankietów, etykiet, szyldów, katalogów i t. p).

Art. 9. Uprawnienia, zawarte w art. 1 i 3 ustawy niniejszej, Minister Przemysłu i Handlu może w całości lub w części przekazać wojewódzkim władzom przemysłowym lub instytucjom, mającym na celu popieranie wytwórczości polskiej.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz w odniesieniu do postanowień karnych Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Poz. 274. Ustawa z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody.

Rozdział I.

Przedmioty i treść ochrony, parki narodowe, władze i Fundusz Ochrony Przyrody.

Art. 1. Ochronie podlegają twory przyrody, jako to: ziemia, jej ukształtowanie i formacje, jaskinie, wody stojące i płynące, wodospady, brzegi tych wód, zwierzęta, rośliny, minerały, skamieniałości — tak gatunki, jak zbiorowiska i poszczególne okazy, których zachowanie leży w interesie publicznym ze względów naukowych, estetycznych, historycznych, pamiątkowych, albo też ze względu na swoiste cechy krajobrazu, i które władza państwowa uznała za podlegające ochronie.

Art. 2. Stosownie do rodzaju przedmiotów i celu ochrony, ochrona polegać może:

1) na czasowych lub nieograniczonych w czasie zakazach dokonywania bez zezwolenia władzy państwowej wszelkich lub istotnych zmian w przedmiocie lub w jego otoczeniu;

2) na zakazach używania i użytkowania przedmiotu, polowania, rybołówstwa, ścinania drzew, niszczenia roślin, zanieczyszczania wody, zmiany jej biegu, wydobywania ziemi, skał i minerałów;

3) na zakazach zbywania, nabywania i przewożenia oraz wywożenia zagranicę przedmiotów, objętych ochroną;

4) na zakazach umieszczania na danych przedmiotach lub danym obszarze tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych;

5) na zakazach wznoszenia budowli wogóle lub o pewnej wysokości albo jakości, urządzania zakładów przemysłowych, handlowych i t. p.;

6) na ograniczeniu dostępu do danego obszaru, wyjąwszy jego właściciela, użytkownika i posiadacza, ich służby i domowników;

7) na wykonaniu przez władze państwowe prac i urządzeń ochronnych, jako to: na wybudowaniu wałów, uregulowaniu spadku wód, zalesieniu obszaru, zasadzeniu lub zasianiu roślin, na umieszczaniu ogrodzeń, ogłoszeń, dotyczących ochrony i t. p.

Art. 3. Ograniczenia, wprowadzone na podstawie ustawy niniejszej, ciążą na każdym właścicielu przedmiotu i osobach, mających inne prawa na przedmiocie.

Art. 4. § 1. Właściciel nie może być wbrew swej woli obciążony obowiązkiem dokonywania prac, mających na celu ochronę przyrody lub ponoszenia ich kosztów. Koszty takie ciążą w braku odmiennych postanowień na funduszach, przeznaczonych na cele ochrony przyrody.

§ 2. Jeżeli jednak skutkiem dokonania takich prac i wkładów właściciel lub osoby, mające inne prawa na przedmiocie, odnoszą korzyści majątkowe bez ponoszenia kosztów, są obowiązani w miarę odnoszonych korzyści przyczyniać się do utrzymania urządzeń, wprowadzonych przez władze państwowe, a nawet sami ponosić koszty tego utrzymania.

§ 3. Udział w kosztach utrzymania oznaczy w braku zgody sąd grodzki miejsca położenia rzeczy trybem postępowania w sprawach niespornych.

Art. 5. § 1. Do wydawania zarządzeń, określających w myśl art. 1 i 2 przedmioty i treść ochrony, powołany jest właściwy ze względu na położenie przedmiotu wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy), w stosunku zaś do przedmiotów na obszarach, pozostających pod zarządem administracji lasów państwowych, — wojewoda w porozumieniu z organem administracji lasów państwowych.

§ 2. Przed wydaniem zarządzenia wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) zasięga opinji Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

Art. 6. § 1. Zarządzenia należy doręczyć właścicielowi przedmiotu oraz podać do wiadomości Państwowej Radzie Ochrony Przyrody.

§ 2. Osobom, mającym inne prawa na przedmiocie, które wskutek zarządzenia ulegają ograniczeniu lub zniesieniu, zarządzenia będą doręczane przez publiczne ich obwieszczenie w gminie (gromadzie), w której znajduje się przedmiot ochrony, w sposób, odpowiadający zwyczajom miejscowym. Dzień wywieszenia obwieszczenia uważa się za dzień doręczenia.

§ 3. Termin odwołania dla osób, wymienionych w paragrafie poprzedzającym, wynosi dni trzydzieści.

Art. 7. § 1. O ostatecznem zarządzeniu należy zawiadomić Państwową Radę Ochrony Przyrody, właściwy zarząd gminy (miejski), ogłosić zarządzenie w Monitorze Polskim i wpisać do rejestrów: centralnego i wojewódzkiego.

§ 2. W przypadkach ograniczenia wykonywania praw na nieruchomościach, dla których istnieją księgi hipoteczne, sąd (wydział hipoteczny) na wniosek Prokuratorji Generalnej, której w tym celu należy przesłać odpis zarządzenia, ujawni w księdze to ograniczenie.

§ 3. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, określi sposób urządzenia i prowadzenia rejestrów: centralnego i wojewódzkiego.

Art. 8. § 1. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i po wysłuchaniu opinji Państwowej Rady Ochrony Przyrody może wprowadzić w drodze rozporządzenia ochronę poszczególnych gatunków zwierząt i roślin.

§ 2. Ogłoszenie rozporządzenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej zastępuje wszelkie inne zawiadomienia, przewidziane w art. 6 i 7, tudzież ujawnienia w księgach hipotecznych.

§ 3. Rozporządzenia powyższe nie mogą ograniczać właścicieli w dotychczasowym sposobie gospodarczego korzystania z gruntów.

Art. 9. § 1. W okolicach o krajobrazie szczególnie pięknym i bogatym w osobliwości przyrody, gdzie ochrona przyrody nie może ograniczać się do poszczególnych przedmiotów, lecz powinna jednolicie dotyczyć ich skupień na obszarze co najmniej trzystu hektarów, Rada Ministrów może rozporządzeniem utworzyć park narodowy.

§ 2. W rozporządzeniu Rady Ministrów należy ustalić przedmioty i treść ochrony przyrody na obszarze parku. Wniosek o wydanie rozporządzenia składa, po zasięgnięciu opinji Państwowej Rady Ochrony Przyrody, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Na wniosek Prokuratorji Generalnej należy wcielenie nieruchomości do parku narodowego lub poszczególne skutki tego wcielenia ujawnić w księgach hipotecznych.

Art. 10. § 1. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może wydawać rozporządzenia, a wojewoda zarządzenia, mające na celu bliższe oznaczenie lub przeprowadzenie ochrony przyrody, ustanowionej w rozporządzeniu Rady Ministrów na obszarze parku narodowego.

§ 2. W stosunku do parku narodowego, w którego skład wchodzą obszary leśne lub obszary, znajdujące się pod zarządem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, przewidziane w artykule niniejszym rozporządzenia wydawane będą przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych. Zarządzenia wydawane przez wojewodę będą w stosunku do obszarów,

znajdujących się pod zarządem administracji lasów państwowych, wydawane w porozumieniu z właściwym organem administracji tych lasów.

Art. 11. § 1. W przypadkach, gdy zachodzi obawa, by cele prawa niniejszego nie zastały udaremnione, wojewoda może przed wydaniem zarządzenia (art. 5), rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (art. 8) lub rozporządzenia Rady Ministrów (art. 9) wydać — nie zasięgając opinji Państwowej Rady Ochrony Przyrody — zakazy w myśl art. 2, jako zarządzenia tymczasowe. W przypadkach nagłych zarządzenia tymczasowe może wydać powiatowa władza administracji ogólnej. Zarządzenia tymczasowe są natychmiast wykonalne.

§ 2. O zarządzeniu tymczasowem zawiadamia się właściciela i innych rzeczowo uprawnionych według ogólnych przepisów postępowania administracyjnego, bądź w trybie art. 6 § 2.

§ 3. Zarządzenia tymczasowe, jeżeli nie są przewidziane na okres krótszy, tracą swą moc z upływem trzech miesięcy.

§ 4. W stosunku do przedmiotów, znajdujących się na obszarach, które pozostają w zarządzie administracji lasów państwowych, zarządzenia tymczasowe powinny być wydawane w porozumieniu z właściwym organem administracji lasów państwowych, jeżeli mają dotyczyć gospodarstwa leśnego.

Art. 12. § 1. Kierownictwo i zwierzchni nadzór nad wykonywaniem ochrony przyrody należy do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Organami fachowemi władz administracji ogólnej są konserwatorowie przyrody, ustanowieni przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Konserwatorowie należą do składu osobowego urzędu wojewódzkiego. Jeden konserwator może pełnić obowiązki w kilku województwach.

§ 4. Zakres uprawnień konserwatorów określa Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. § 1. Celem popierania ochrony przyrody Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego powołuje Państwową Radę Ochrony Przyrody, której organizację, skład i siedzibę oznacza w rozporządzeniu, wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. Przewodniczącym Państwowej Rady Ochrony Przyrody jest Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który czynności przewodniczącego może sprawować przez swego delegata.

§ 3. Do zakresu działania Rady należy: przedstawianie władzom wniosków o wydanie zarządzeń i rozporządzeń z art. 5, 8, 9 i 11; wydawanie opinji, zwłaszcza co do projektów ustawodawczych i rozporządzeń oraz celowości i zasadności zamierzonych zarządzeń wojewody (art. 5), rozporządzeń Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (art. 8) i Rady Ministrów (art. 9); podawanie do wiadomości Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego spostrzeżeń o skuteczności zarządzeń i rozporządzeń, wydanych na podstawie ustawy niniejszej; opinjowanie kandydatów na konserwatorów przyrody (art. 12). Poza tem Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może powierzyć Radzie inne zadania.

Art. 14. § 1. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może po wysłuchaniu opinji Państwowej Rady Ochrony Przyrody powoływać dla pewnych obszarów komitety ochrony przyrody.

§ 2. Organizację, skład, siedziby i zadania tych komitetów określa Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Zadania komitetów mogą być przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego powierzone istniejącym organizacjom społecznym, które mają na celu ochronę przyrody.

Art. 15. § 1. Dla celów ochrony przyrody tworzy się osobny Fundusz Ochrony Przyrody.

§ 2. Fundusz Ochrony Przyrody jest osobą prawną. Nadzór nad administracją Funduszu należy do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu wydaje przepisy o organizacji i działalności Funduszu.

§ 3. Do Funduszu Ochrony Przyrody wpływają dary i zapisy, przedmioty, które uległy przepadkowi (art. 25) odszkodowania (art. 28) i t. p.

§ 4. Do działania przed sądami imieniem Funduszu Ochrony Przyrody powołana jest Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 16. § 1. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może powołać specjalne straże ochrony przyrody i określić ich prawa i obowiązki oraz tryb ich ustanawiania. W zakresie poruczonych czynności straż ta korzysta z ochrony narówni z urzędnikami.

§ 2. Upoważnione przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego komitety ochrony przyrody i organizacje społeczne, mające na celu ochronę przyrody, mogą współdziałać w organizacji straży ochrony przyrody i ponosić koszty jej utrzymania. Utrzymanie straży nie może obciążać Skarbu Państwa.

§ 3. Straż ochrony przyrody w wykonywaniu poruczonych jej czynności nie może ograniczać właścicieli i użytkowników w prawach im służących. W lasach państwowych straż można ustanowić tylko za zgodą organu administracji lasów państwowych.

Rozdział II.

Roszczenia o odszkodowanie, wywłaszczenie, prawo wykupu.

Art. 17. § 1. Jeżeli skutkiem wprowadzenia ochrony nastąpi istotna zmiana w dotychczasowym sposobie używania lub użytkowania przedmiotu, właściciel lub osoby, mające inne prawa na tym przedmiocie, które skutkiem wydanych zarządzeń lub rozporządzeń poniosą rzeczywistą szkodą majątkową, mogą żądać odszkodowania. Za odszkodowanie odpowiada Skarb Państwa, o ile nie zostało pokryte z Funduszu Ochrony Przyrody lub z innych funduszów, przeznaczonych na takie cele.

§ 2. Przy oznaczeniu odszkodowania należy kierować się względami słuszności, a w szczególności położeniem materjalnem poszkodowanego i stosunkiem, w jakim szkoda pozostaje do reszty jego majątku.

§ 3. W przypadkach, określonych w art. 8. żądanie odszkodowania jest wyłączone.

§ 4. Do orzekania o odszkodowaniu właściwy jest sąd miejsca położenia rzeczy.

§ 5. Roszczenia o odszkodowanie ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od dnia ogłoszenia zarządzenia w Monitorze Polskim (art 7), lub od dnia wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów (art. 9).

Art. 18. W przypadkach, w których cele ustawy niniejszej nie dadzą się osiągnąć w inny sposób, może nastąpić wywłaszczenie przedmiotu ochrony na rzecz Skarbu Państwa, a za zezwoleniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — na rzecz Funduszu Ochrony Przyrody lub innych osób prawnych, które mają na celu ochronę przyrody.

Art. 19. § 1. Wywłaszczenie odbywa się na zasadzie ogólnych przepisów o wywłaszczeniu na cele użyteczności publicznej z uwzględnieniem ustawy niniejszej.

§ 2. Bezpośrednio wywłaszczeni zostają tylko właściciel rzeczy (gruntów), praw zabudowy, praw wodnych, górniczych, naftowych, polowania lub rybołówstwa oraz podmioty praw służebności gruntowych.

§ 3. Jeżeli przez wywłaszczenie doznają lub mogą doznać szkody także inne osoby, jako to: mające służebności osobiste (użytkowanie, używanie i prawo mieszkania), dzierżawcy, najemcy, wierzyciele hipoteczni, natenczas suma odszkodowania, — którą w braku zgody interesowanych, wyrażonej przed powiatową władzą administracji ogólnej, oznaczy sąd trybem postępowania w sprawach niespornych, — będzie złożona do depozytu sądowego i rozdzielona między interesowanych według przepisów o podziale sumy, uzyskanej z egzekucji.

Art. 20. Z chwilą wypłacenia sumy odszkodowania lub złożenia jej do depozytu sądowego prawo własności lub inne prawo w granicach, określonych w orzeczeniu wywłaszczającem, przechodzi na wywłaszczającego, wolne od ciężarów, jeżeli w orzeczeniu inaczej nie postanowiono.

Art. 21. Przed wywłaszczeniem przedmiotu, poddanego ochronie z ustawy niniejszej, dla innych celów, aniżeli tą ustawą przewidzianych, należy zasięgnąć opinji władz ochrony przyrody.

Art. 22. § 1. O terminie licytacji nieruchomości, poddanej ochronie z ustawy niniejszej, organ, prowadzący egzekucję, zawiadomi z urzędu właściwego wojewodę przez doręczenie obwieszczenia.

§ 2. O dobrowolnej sprzedaży nieruchomości, poddanej ochronie z ustawy niniejszej, notarjusz, przed którym zawarto umowę, w terminie dwutygodniowym od dnia jej zawarcia, zawiadomi wojewodę o dokonanej sprzedaży za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej, załączając odpis umowy, sporządzony na koszt stron. W terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia i złożenia odpisu umowy Skarb Państwa może wykupić od nabywcy nieruchomość na warunkach, na jakich nabywca ją nabył, oraz za zwrotem wyłożonych przezeń kosztów, opłat i wkładów. Prawo wykupu służy także — za zezwoleniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — Funduszowi Ochrony Przyrody lub innym osobom prawnym, które mają na celu ochronę przyrody.

§ 3. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest nieruchomość, wpisana do ksiąg hipotecznych, a poddanie nieruchomości ochronie z ustawy niniejszej ujawnione jest w księdze hipotecznej, sąd (wydział hipoteczny) nie zezwoli na wpisanie nowego nabywcy, jeżeli zbywca lub nabywca nie złożą dowodu, że zawiadomili wojewodę o dokonaniu tranzakcji i że złożyli mu odpis umowy.

§ 4. Przepisów artykułu niniejszego nie stosuje się do przypadków, określonych w art. 8.

Rozdział III.

Przepisy karne.

Art. 23. Kto umyślnie wykracza przeciwko zakazom lub nakazom, wydanym na podstawie ustawy niniejszej, podlega karze aresztu do 6 tygodni i grzywny do 3.000 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 24. § 1. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje rzecz, pochodzącą z przestępstwa, określonego w artykule poprzedzającym, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia, podlega karze aresztu do miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 500 złotych.

Art. 25. Narzędzia i sprzęty, służące do popełnienia przestępstwa, określonego w art. 23

lub 24, jak również przedmioty, pochodzące z takiego przestępstwa, podlegają przepadkowi na rzecz Funduszu Ochrony Przyrody bez względu na to, czyją stanowią własność. Jeżeli jednak sprawca posiadł rzecz bez wiedzy jej właściciela, rzecz tę należy zwrócić właścicielowi.

Art. 26. Kto przez zaniedbanie dozoru nad osobą, pozostającą pod jego pieczą prawną, dopuszcza do popełnienia przez tę osobę przestępstwa, określonego w art. 23 lub 24, podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 27. § 1. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do właściwości powiatowych władz administracji ogólnej.

§ 2. Właściciel rzeczy, która w myśl art. 25 podlega przepadkowi, ma prawa oskarżonego, a zwłaszcza może żądać przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego, jeżeli władza administracyjna orzekła przepadek rzeczy lub nie zarządziła jej zwrotu.

Art. 28. § 1. Kto popełni czyny, określone w art. 23, 24 i 26, albo ten, na czyją korzyść takie czyny zostały dokonane, obowiązany jest do przywrócenia stanu pierwotnego, a jeżeli tego nie uczyni, do poniesienia kosztów przywrócenia stanu pierwotnego przez władze państwowe. Jeżeli przywrócenie do stanu pierwotnego nie byłoby możliwe, a po stronie zobowiązanego zachodziła wina, jest on obowiązany do zapłacenia odpowiedniej sumy na rzecz Funduszu Ochrony Przyrody, celem uczynienia zadość za krzywdę, wyrządzoną interesowi publicznemu.

§ 2. O roszczeniach z paragrafu poprzedzającego orzekają w postępowaniu karno-administracyjnem władze administracyjne.

§ 3. Przepisy § 1 nie uchylają obowiązków, jakie krzywdzący ma na podstawie ogólnych przepisów prawa cywilnego wobec poszkodowanych.

Rozdział IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 29. Jeżeli ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, do postępowania władz państwowych administracji ogólnej, w szczególności do zarządzeń i orzeczeń przez nie wydanych, oraz do środków odwoławczych przeciw tym zarządzeniom i orzeczeniom stosuje się ogólne przepisy o postępowaniu administracyjnem, o postępowaniu przymusowem w administracji i karno-administracyjnem.

Art. 30. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi termin, od którego ochronę przyrody obejmą konserwatorowie przyrody, jako organa fachowe, przewidziane w art. 12 ustawy niniejszej. Do tego czasu należy odpowiednio stosować dotychczasowe przepisy o organach ochrony przyrody.

Art. 31. Do czasu wydania jednolitej ustawy o wywłaszczeniu nieruchomości ze względów wyższej użyteczności, wywłaszczenie następuje na zasadach, określonych w obowiązujących przepisach o wywłaszczeniu nieruchomości na potrzeby urządzeń użyteczności publicznej, a w województwach: krakowskiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem oraz w cieszyńskiej części województwa śląskiego — z zastosowaniem ustawy z dnia 18 lutego 1878 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 30).

Art. 32. Do czasu wydania jednolitej ustawy o postępowaniu w sprawach niespornych na obszarze m. st. Warszawy i województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego, wołyńskiego, stosuje się tryb incydentalny w sprawach, dla których ustawa niniejsza przepisuje tryb postępowania niespornego.

Art. 33. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i innym zainteresowanym ministrom.

Art. 34. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy ustaw szczególnych, sprzeczne z przepisami ustawy niniejszej.

Poz. 275. Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o izbach lekarskich.

Poz. 276. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. o statucie Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu nadaje się statut w brzmieniu, ustalonem w załączniku.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Załącznik do rozp. Rady Ministrów
z dnia 6 marca 1934 r. (poz. 276).

STATUT
Państwowego Zakładu Emerytalnego.

CZĘŚĆ I.
Organizacja Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Rozdział I.
Postanowienia ogólne.

§ 1.

Użyte w statucie niniejszym skróty oznaczają:

a) „Zakład' — Państwowy Zakład Emerytalny,
b) „uczestnicy Zakładu" — osoby, na które rozciąga się zakres działania Zakładu,
c) „ustawa emerytalna" — ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) z późniejszemi zmianami i uzupełnieniami.

§ 2.

(1) Państwowy Zakład Emerytalny jest powołany do udzielania zaopatrzeń emerytalnych stałym funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, mianowanym po dniu 31 stycznia 1934 r., prowizorycznym funkcjonarjuszom państwowym, tudzież tym kategorjom funkcjonarjuszów państwowych, zawodowych wojskowych oraz pracowników instytucyj, przedsiębiorstw i monopolów państwowych, na które zgodnie z postanowieniami art. 7 ust 3 ustawy emerytalnej zostanie rozszerzona działalność Państwowego Zakładu Emerytalnego.

(2) Siedzibą Państwowego Zakładu Emerytalnego jest Warszawa.

§ 3.

(1) Państwowy Zakład Emerytalny jest instytucją prawa publicznego i posiada osobowość prawną.

(2) Państwowy Zakład Emerytalny ma prawo używania godła państwowego i pieczęci okrągłej z godłem państwowem i napisem: „Państwowy Zakład Emerytalny".

§ 4.

Zakład reprezentuje nazewnątrz wobec władz i osób trzecich Dyrektor Naczelny, który w poszczególnych przypadkach może przekazać swe czynności członkowi Dyrekcji lub pracownikowi Zakładu.

Rozdział II.
Zakres działania Zakładu.

§ 5.

Do zakresu działania Zakładu należy:

1) przyznawanie, wymiar i wypłata świadczeń emerytalnych uczestnikom Zakładu, tudzież pozostałym po nich i po emerytowanych uczestnikach Zakładów osobom, uprawnionym do uzyskania tych świadczeń;
2) współdziałanie w akcji, zmierzającej do utrzymania lub przywrócenia zdolności zarobkowej uczestnikom Zakładu;
3) wykonywanie wszelkich innych czynności w zakresie zaopatrzenia emerytalnego osób, wymienionych w p. 1;
4) opinjowanie na żądanie władzy nadzorczej projektów ustaw, rozporządzeń i statutów, tudzież przepisów wykonawczych z zakresu zaopatrzeń emerytalnych funkcjonarjuszów państwowych, zawodowych wojskowych oraz pracowników przedsiębiorstw, instytucyj i monopolów państwowych.

Rozdział III.
Organa Zakładu.

§ 6.

Organami Zakładu są:

1) Rada,
2) Dyrekcja,
3) Komisja Rewizyjna.

A. Rada Zakładu.

§ 7.

(1) Rada jest naczelnym organem uchwalającym Zakładu i ustala ogólne zasady działalności Zakładu.

(2) Do zakresu działania Rady należy:

1) uchwalanie wniosków, dotyczących zmian statutu Zakładu,
2) uchwalanie rocznych preliminarzy budżetowych,
3) uchwalanie sprawozdań rocznych, zamknięć rachunkowych i bilansów ubezpieczeniowo-technicznych,
4) przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków w sprawach powoływania, odwoływania i pociągania do odpowiedzialności członków Dyrekcji,
5) rozpatrywanie sprawozdań Dyrekcji,
6) rozpatrywanie kwartalnych planów finansowych,
7) decydowanie w sprawach, przekazanych przez Dyrekcję i Komisję Rewizyjną,
8) uchwalanie regulaminów, przewidzianych w statucie niniejszym,
9) decydowanie w sprawach majątkowych, w szczególności w sprawach:
   a) lokaty funduszów,
   b) nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości,
   c) zaciągania pożyczek,
   d) dokonywania inwestycyj, przekraczających wartość 10.000 zł,
10) uchwalanie ogólnych wytycznych dla Dyrekcji,

11) decydowanie w sprawach współdziałania Zakładu w akcji, zmierzającej do utrzymania lub przywrócenia zdolności zarobkowej uczestnikom Zakładu.

(3) Rada może na podstawie każdorazowych uchwał przekazać ostateczne załatwienie niektórych spraw Dyrektorowi Naczelnemu.

(4) Uchwały Rady w sprawach, wymienionych w ust. (2) p. 1, 2, 3, 8 (tylko w zakresie regulaminu Rady, przewidzianego w § 9 ust. (6)) i 9 wymagają zatwierdzenia przez władzę nadzorczą.

§ 8.

Rada Zakładu składa się z Prezesa, jego zastępcy oraz najwyżej siedmiu członków, mianowanych przez Ministra Skarbu za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 9.

(1) Rada odbywa swe posiedzenia w miarę potrzeby, nie mniej jednak, aniżeli 6 razy w ciągu roku.

(2) Prezes ustala porządek obrad Rady, zwołuje jej posiedzenia i przewodniczy na nich.

(3) Rada musi być zwołana na żądanie władzy nadzorczej w terminie przez nią wyznaczonym, a na żądanie Komisji Rewizyjnej, Dyrektora Naczelnego lub $^1/_4$ części członków Rady najpóźniej na czternasty dzień od dnia otrzymania wniosku, z obowiązkiem umieszczenia na porządku obrad spraw, wymienionych w żądaniu.

(4) Zwołanie każdego posiedzenia zwyczajnego Rady powinno nastąpić co najmniej na trzy dni, każdego zaś posiedzenia nadzwyczajnego co najmniej na jeden dzień przed jego odbyciem przez zawiadomienie wszystkich członków.

(5) Zawiadomienia o posiedzeniach Rady powinny być przesyłane równocześnie władzy nadzorczej, Przewodniczącemu Komisji Rewizyjnej i Dyrektorowi Naczelnemu.

(6) Regulamin, uchwalony przez Radę, a zatwierdzony przez władzę nadzorczą, określa szczegółowo sposób prowadzenia obrad oraz prawa i obowiązki członków, w szczególności warunki zgłaszania i wprowadzania do porządku obrad wniosków członków.

§ 10.

(1) W posiedzeniach Rady mogą brać udział przedstawiciele władzy nadzorczej, którzy mają prawo przemawiać poza kolejnością mówców.

(2) W posiedzeniach Rady biorą udział z głosem doradczym: delegat Komisji Rewizyjnej, Dyrektor Naczelny i wyznaczeni przez Dyrektora Naczelnego za zgodą Prezesa Rady członkowie Dyrekcji lub pracownicy Zakładu.

§ 11.

(1) Do ważności uchwał konieczna jest obecność przynajmniej połowy członków Rady, w tem Prezesa lub jego zastępcy.

(2) Uchwały zapadają większością głosów obecnych. W razie równości rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 12.

(1) Prezes Rady czuwa nad całokształtem działalności Zakładu, w szczególności nad wykonywaniem uchwał organów Zakładu i zarządzeń władzy nadzorczej. Prezesowi Rady służy prawo żądania od Dyrektora Naczelnego wyjaśnień oraz przedstawiania akt, dokumentów i ksiąg, prawo obecności przy rewizjach, przeprowadzanych przez władzę nadzorczą lub Komisję Rewizyjną Zakładu, oraz prawo zwracania się do Komisji Rewizyjnej o przeprowadzenie rewizji ksiąg i kasy Zakładu.

(2) Jeżeli uchwała Rady lub Komisji Rewizyjnej sprzeciwia się przepisom prawnym, postanowieniom statutu Zakładu lub zarządzeniom władzy nadzorczej, Prezes Rady jest obowiązany wnieść sprzeciw do Ministra Skarbu w terminie pięciodniowym; sprzeciw wstrzymuje wykonanie uchwały do czasu rozstrzygnięcia przez Ministra Skarbu.

(3) Jeżeli Dyrektor Naczelny lub pełniący jego czynności członek Dyrekcji oświadczy na posiedzeniu Rady, że wykonanie uchwały zagrażałoby stanowi majątkowemu Zakładu, Prezes Rady jest obowiązany zawiadomić o tem w ciągu pięciu dni Ministra Skarbu, jeżeli nie znajdą zastosowania przepisy ustępu poprzedzającego.

(4) Uprawnienia i obowiązki Prezesa Rady przechodzą na jego zastępcę w zakresie czynności powierzonych mu przez Prezesa.

B. Dyrekcja Zakładu.

§ 13.

Organem wykonawczym Zakładu jest Dyrekcja. Na czele Dyrekcji stoi Dyrektor Naczelny. W skład Dyrekcji wchodzą ponadto Dyrektor Administracyjny i Dyrektor Techniczny (Matematyk Zakładu). Członkowie Dyrekcji są powoływani i odwoływani przez Ministra Skarbu na wniosek Rady.

§ 14.

(1) Dyrektor Naczelny jest zwierzchnikiem członków Dyrekcji oraz pracowników Zakładu, kieruje załatwianiem wszystkich spraw bieżących, niezastrzeżonych innym organom Zakładu oraz kieruje działalnością Zakładu z zastrzeżeniem kompetencyj Rady.

(2) Do zadań Dyrektora Naczelnego należy w szczególności:

1) wykonywanie ustawowych i statutowych zadań Zakładu zgodnie z uchwałami Rady,

2) układanie rocznego preliminarza budżetowego,

3) wykonywanie budżetu,

4) opracowywanie sprawozdań rocznych i zamknięć rachunkowych oraz przedstawianie ich Radzie najpóźniej do końca czerwca każdego roku,

5) wydawanie instrukcyj, normujących organizację biura Zakładu, podział pracy i tok czynności,

6) decydowanie w sprawach, należących do zakresu działania Zakładu, a niezastrzeżonych kompetencji innych jego organów,

7) dokonywanie inwestycyj, nieprzekraczających wartości 10.000 zł,

8) przygotowywanie materjałów do spraw, objętych porządkiem obrad Rady, oraz referowanie na posiedzeniach Rady spraw, do których nie został wyznaczony inny referent,

9) opracowywanie kwartalnych planów finansowych,

10) składanie Radzie sprawozdań,

11) przyjmowanie, zawieszanie w czynnościach, zwalnianie i posuwanie na wyższe stanowiska pracowników Zakładu, stosownie do postanowień przepisów służbowych,

12) zawieszanie w czynnościach członków Dyrekcji za zgodą Prezesa Rady, z obowiązkiem niezwłocznego zawiadomienia Ministra Skarbu,

13) przedstawianie na posiedzeniach Rady opinij w sprawach załatwianych przez Radę.

(3) Decyzje Dyrektora Naczelnego w sprawach wymienionych w ust. 2) p. 2, 4, 7, 9, 10 i 11 zapadają po ich rozważeniu na posiedzeniach Dyrekcji.

§ 15.

(1) Dyrektora Naczelnego zastępuje jeden z członków Dyrekcji, wyznaczony przez Radę na wniosek Dyrektora Naczelnego.

(2) Zakres kompetencyj, przekazanych przez Dyrektora Naczelnego członkom Dyrekcji, ustali regulamin wewnętrzny, uchwalony przez Radę.

§ 16.

(1) Dyrektor Techniczny czuwa nad równowagą ubezpieczeniowo - techniczną Zakładu oraz jest odpowiedzialny za stwierdzanie we właściwym czasie, czy rzeczywisty przebieg ubezpieczenia odpowiada założeniom, przyjętym za podstawę do ustalenia wysokości świadczeń i składek.

(2) Dyrektor Techniczny jest zależny od Dyrektora Naczelnego tylko personalnie, natomiast w wydawaniu swych orzeczeń ubezpieczeniowo-technicznych zachowuje pełną samodzielność.

§ 17.

(1) Członkowie Dyrekcji powinni posiadać następujące warunki:

1) obywatelstwo polskie,

2) nieskazitelną przeszłość,

3) ukończone studja wyższe,

4) odpowiednie przygotowanie praktyczne,

a mianowicie:

a) Dyrektor Naczelny powinien posiadać pięcioletnią praktykę administracyjną w zakresie zaopatrzeń emerytalnych lub ubezpieczeń społecznych, przyczem co najmniej dwuletnią na stanowiskach kierowniczych,

b) Dyrektor Administracyjny powinien posiadać trzyletnią praktykę administracyjną w zakresie zaopatrzeń emerytalnych lub ubezpieczeń społecznych lub sześcioletnią w innym zakresie, przyczem w obu przypadkach — co najmniej dwuletnią na stanowiskach kierowniczych,

c) Dyrektor Techniczny — co najmniej pięcioletnią praktykę w zakresie ubezpieczeniowo-matematycznym, przyczem przynajmniej trzyletnią w instytucjach ubezpieczeniowych.

(2) W okresie pierwszych dziesięciu lat funkcjonowania Zakładu Minister Skarbu może zwolnić od warunków, wymienionych w ust. (1) p. 4.

C. Komisja Rewizyjna.

§ 18.

Komisja Rewizyjna kontroluje czynności Zakładu oraz dokonywa rewizyj ksiąg, dokumentów i zasobów kasowych.

§ 19.

Komisja Rewizyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz z trzech członków, mianowanych przez Ministra Skarbu.

§ 20.

(1) Posiedzenia Komisji Rewizyjnej zwołuje przewodniczący Komisji lub jego zastępca.

(2) Komisja Rewizyjna zbiera się przynajmniej 6 razy w ciągu roku, przyczem obowiązkowo co najmniej jeden raz przed posiedzeniem Rady, na którem ma być uchwalone roczne zamknięcie rachunkowe, celem rozpatrzenia tego zamknięcia.

(3) Komisja Rewizyjna jest ponadto uprawniona na zasadzie swej decyzji lub postanowienia swego przewodniczącego do przeprowadzenia rewizji ksiąg i kasy oraz zbadania stanu gospodarki Zakładu.

4) Komisja Rewizyjna musi być zwołana na żądanie władzy nadzorczej w terminie przez nią oznaczonym, na żądanie zaś Prezesa Rady, Dyrektora Naczelnego lub dwóch członków Komisji — w ciągu dni 7.

5) Posiedzenie Komisji, na którem ma być zbadane roczne zamknięcie rachunkowe, powinno być zwołane co najmniej na 14 dni przed posiedzeniem, z równoczesnem przesłaniem spra-

wozdań z wykonania budżetu i zamknięć rachunkowych.

§ 21.

(1) Komisja zdolna jest do powzięcia uchwał w obecności połowy członków, w tem przewodniczącego lub jego zastępcy.

(2) Uchwały Komisji Rewizyjnej zapadają większością głosów obecnych, w razie zaś równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 22.

(1) Komisja Rewizyjna może wzywać na swe posiedzenia członków Dyrekcji i pracowników Zakładu oraz żądać od nich szczegółowych wyjaśnień.

(2) Komisja Rewizyjna wybiera ze swego grona delegata, któremu służy prawo udziału w posiedzeniach Rady z prawem zabierania głosu, jednakże bez prawa zgłaszania wniosków i głosowania.

§ 23.

(1) Komisja Rewizyjna może przedstawiać władzy nadzorczej swoje opinje o uchwałach Rady i działalności Zakładu. Opinje te nie wstrzymują wykonania uchwał Rady.

(2) W przypadkach, kiedy Komisja Rewizyjna poweźmie przekonanie, że funkcjonowanie poszczególnych działów Zakładu lub poszczególne zarządzenia organów Zakładu mogą spowodować dla niego straty, może poddać swe zastrzeżenia pod rozważenie Rady lub Dyrekcji.

D. Przepisy wspólne.

§ 24.

Członkowie organów Zakładu przy wykonywaniu obowiązków urzędowych są zrównani z funkcjonarjuszami państwowymi tak co do ochrony prawnej, jak i co do odpowiedzialności sądowo-karnej.

§ 25.

(1) Od udziału w posiedzeniach organów Zakładu wyłączeni są poszczególni członkowie, gdy mają być rozstrzygane sprawy, w których interesowany jest sam członek organu lub osoba, pozostająca z nim w związku małżeńskim, w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linji wstępnej lub zstępnej, albo w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linji bocznej do czwartego stopnia włącznie, bądź wreszcie w stosunku przysposabiającego, opiekuna lub wychowawcy, albo przysposobionego, pupila lub wychowanka.

(2) O wyłączeniu decyduje przewodniczący organu, od którego decyzji służy odwołanie do Ministra Skarbu.

§ 26.

Członkowie organów Zakładu obowiązani są do zachowania w tajemnicy wiadomości o chorobach i ułomnościach oraz o przyczynach chorób i ułomności, o których powzięli wiadomość przy wykonywaniu czynności urzędowych.

§ 27.

(1) Z przebiegu każdego posiedzenia organu Zakładu spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący posiedzenia i protokólant. Odpis protokółu posiedzenia powinien być w ciągu dni 14 po odbyciu posiedzenia przedstawiony władzy nadzorczej i rozesłany członkom organu, którego posiedzenia dotyczy.

(2) Odpisy protokółów posiedzeń Rady powinny być ponadto przesyłane do wiadomości Dyrektorowi Naczelnemu oraz przewodniczącemu Komisji Rewizyjnej, odpisy zaś protokółów posiedzeń Komisji Rewizyjnej do wiadomości Prezesowi Rady oraz Dyrektorowi Naczelnemu.

§ 28.

Członek Rady lub Komisji Rewizyjnej Zakładu traci mandat w razie odwołania go przez władzę, która go mianowała.

§ 29.

(1) Władza obowiązana jest odwołać członka Rady lub Komisji Rewizyjnej z urzędu lub na wniosek Przewodniczącego Rady lub Komisji Rewizyjnej:

1) o ile zostanie skazany na utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych (art. 47 kodeksu karnego z 1932 r.),

2) o ile wskutek postanowienia sądowego zostanie ograniczony w prawie rozporządzania swoim majątkiem,

3) w razie nadużycia swego stanowiska dla celów osobistych,

4) w razie rozmyślnego działania na niekorzyść Zakładu,

5) w przypadku uchybienia postanowieniom § 26 i 31.

(2) W przypadku wszczęcia przeciwko członkowi Rady lub Komisji Rewizyjnej dochodzenia dyscyplinarnego, Minister Skarbu może zawiesić go w pełnieniu obowiązków w Zakładzie, a obowiązany jest to uczynić w przypadku wszczęcia przeciwko członkowi Rady lub Komisji Rewizyjnej dochodzenia karno-sądowego o przestępstwo, za które może być wyznaczona kara dodatkowa z art. 47 kodeksu karnego z 1932 r.

§ 30.

Członkowie Rady, Komisji Rewizyjnej i Dyrekcji Zakładu obowiązani są uczestniczyć we wszystkich posiedzeniach organu, w którego skład wchodzą, a w razie przeszkody usprawiedliwić nieobecność.

§ 31.

Członkowie Rady i Komisji Rewizyjnej Zakładu nie mogą w czasie trwania mandatu podejmować się dla Zakładu żadnych płatnych czynności, ani zawierać z nim umowy o najem usług, dostawy, wykonanie robót i t. p. albo też występować w stosunku do niego w charakterze przedstawicieli lub pełnomocników osób trzecich.

§ 32.

(1) Członkowie Rady za udział w posiedzeniach otrzymują wynagrodzenie w wysokości 25 zł. za każde posiedzenie.

(2) Prezes Rady, jego zastępca oraz przewodniczący i członkowie Komisji Rewizyjnej otrzymują stałe wynagrodzenie, którego wysokość ustala Minister Skarbu.

Rozdział IV.

Pisma i publikacje.

§ 33.

(1) Wszelkie pisma Zakładu podpisuje Dyrektor Naczelny lub upoważniony przez niego członek Dyrekcji, wyjąwszy pisma, wymienione w ust. (3) i (4).

(2) Prezes Rady lub jego zastępca podpisuje wraz z Dyrektorem Naczelnym lub jednym z Dyrektorów:

1) wszelkie przedstawienia do władzy nadzorczej, wymagające zatwierdzenia z jej strony,
2) akty prawne w sprawach majątkowych, w szczególności w sprawach dokonywania inwestycyj, przekraczających 10.000 zł, lokat funduszów, nabywania, zbywania, obciążania nieruchomości oraz zaciągania pożyczek,
3) regulaminy wewnętrzne, określające zakres działania członków Dyrekcji, oraz ogólne wytyczne dla Dyrekcji.

(3) Prezes Rady podpisuje sam pisma:

1) zwołujące posiedzenia Rady,

2) w sprawach, dotyczących Dyrektora Naczelnego Zakładu,

3) zawiadamiające władze o uchwałach, powziętych przez Radę.

(4) Pisma Komisji Rewizyjnej podpisuje przewodniczący Komisji z jednym członkiem tej Komisji, z wyjątkiem pism, zwołujących posiedzenia Komisji Rewizyjnej, które podpisuje sam przewodniczący.

§ 34.

(1) Członkowie Dyrekcji Zakładu w zakresie powierzonych im przez Dyrektora Naczelnego samodzielnych funkcyj kierowniczych oraz pracownicy Zakładu w zakresie czynności, przekazanych im przez Dyrektora Naczelnego z prawem decyzji, mają prawo samodzielnego podpisywania pism i aktów.

(2) Poszczególni pracownicy Zakładu, upoważnieni przez Dyrektora Naczelnego, mogą podpisywać pisma o charakterze informacyjnym.

§ 35.

(1) Nakazy wypłaty do kasy, potwierdzenia odbioru pieniędzy oraz czeki Pocztowej Kasy Oszczędności i bankowe będą podpisywane przez dwie osoby upoważnione przez Dyrektora Naczelnego z tem zastrzeżeniem, że podpis Dyrektora Naczelnego lub jednego z upoważnionych członków Dyrekcji jest konieczny na wszystkich czekach i nakazach wypłaty, przekraczających kwotę 10.000 zł.

(2) Szczegółowy sposób wykonania tego przepisu wskaże regulamin, uchwalony przez Radę.

§ 36.

Sprawozdania roczne Zakładu, zamknięcia rachunkowe i bilanse ubezpieczeniowo-techniczne powinny być drukowane; zamknięcia rachunkowe roczne powinny być ogłaszane w „Monitorze Polskim“.

CZĘŚĆ II.

Postępowanie przy przyznawaniu, wymiarze i wypłacaniu świadczeń emerytalnych.

§ 37.

Przyznawanie i wymiar świadczeń emerytalnych następuje na zasadach, zawartych w ustawie emerytalnej oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64).

§ 38.

O ile statut niniejszy lub właściwe przepisy emerytalne nie stanowią inaczej, przy rozpoznawaniu spraw emerytalnych, wynikających z uczestnictwa w Zakładzie, stosuje się odpowiednio rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 39.

(1) W ciągu dwóch tygodni po zamianowaniu funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, władza, prowadząca jego akta osobowe, powinna zgłosić go do Zakładu, przesyłając Zakładowi również akta osobowe celem wydania przez Zakład orzeczenia, ustalającego jakie okresy, poprzedzające uczestnictwo w Zakładzie, mogą być danemu funkcjonarjuszowi państwowemu lub zawodowemu wojskowemu zaliczone do wysługi emerytalnej, w jakim stosunku i na jakich warunkach. Zgłoszenie powinno zawierać imię i nazwisko zgłaszanego, datę i miejsce jego urodzenia, datę nominacji, grupę uposażenia, charakter służbowy, tudzież wzmiankę o tem, czy zgłaszany posiada jakiekolwiek okresy, poprzedzające nominację, a zaliczalne do emerytury. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy posiada współmałżonka, dzieci lub pasierbów, zgłoszenie powinno nadto obejmować datę ślubu oraz imiona i daty urodzenia tych członków rodziny.

(2) W ciągu dwóch tygodni od daty zamianowania funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy obowiązany jest przesłać Zakładowi za pośrednictwem swej władzy służbowej deklarację, zawierającą dokładne wyszczególnienie okresów, poprzedzających uczestnictwo w Zakładzie, których zaliczenia do emerytury żąda. Orzeczenie Zakładu zostaje wydane

z uwzględnieniem postanowień § 47 ust. (3) i jest zaskarżalne w trybie § 43 ust. (2).

(3) Rozwiązując stosunek służbowy funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, podlegającego postanowieniom statutu niniejszego, właściwa władza powinna przekazać akta osobowe Zakładowi celem wydania orzeczenia, czy uczestnikowi Zakładu służą uprawnienia emerytalne i jakie mianowicie, jako też celem ewentualnego wymierzenia przez Zakład świadczeń emerytalnych.

(4) Analogiczne postępowanie stosuje się w przypadku śmierci uczestnika Zakładu, o ile pozostały po nim osoby, uprawnione do otrzymywania świadczeń emerytalnych.

(5) Postępowanie, przewidziane w ust. (3) i (4), powinno być wszczęte również na wniosek osoby, ubiegającej się o świadczenia, jeżeli nie zostało z jakichkolwiek przyczyn wszczęte z urzędu.

§ 40.

(1) Władza może dokonać czynności, przewidzianych w § 39 ust. (3), również przed rozwiązaniem z funkcjonarjuszem państwowym lub zawodowym wojskowym stosunku służbowego celem stwierdzenia, czy nabył on prawa emerytalne i w jakim rozmiarze.

(2) Ustalenia w sprawie uprawnień emerytalnych uczestnika Zakładu są przeznaczone w tym przypadku tylko dla zapytującej władzy i nie są podawane do wiadomości stron, którym nie służy przeciwko nim żaden środek odwoławczy.

§ 41.

Uczestnik Zakładu obowiązany jest niezwłocznie zawiadamiać swą władzę służbową o wszelkich zmianach, dotyczących okoliczności, które obejmuje zgłoszenie (§ 39 ust. (1)). Władza służbowa uczestnika Zakładu zawiadamia Zakład o wiadomych jej zmianach, dotyczących tych okoliczności, w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca.

§ 42.

(1) Władze, prowadzące akta osobowe lub listy płacy funkcjonarjuszów państwowych, będących uczestnikami Zakładu, są obowiązane zezwolić upoważnionym pracownikom Zakładu na przeglądanie tych akt oraz dokumentów.

(2) Władze, prowadzące akta osobowe uczestników Zakładu, obowiązane są przesyłać Zakładowi na jego żądanie te akta oraz dokumenty, dotyczące uczestników Zakładu.

§ 43.

(1) Świadczenia emerytalne (emerytury, pensje wdowie i sieroce, odprawy, pośmiertne po zmarłych emerytach, zwrot kosztów przesiedlenia) oraz zaliczki przyznaje i wymierza Zakład.

(2) Od orzeczenia Zakładu, ustalającego istnienie lub nieistnienie uprawnień, wynikających z uczestnictwa w Zakładzie, lub też ustalającego rodzaj i wysokość tych uprawnień służy osobie interesowanej prawo odwołania do Ministra Skarbu w terminie dni trzydziestu od dnia doręczenia orzeczenia. Minister Skarbu rozstrzyga ostatecznie w administracyjnym toku instancyj.

§ 44.

W przypadkach, w których przyznanie lub podwyższenie emerytury albo też doliczenie do wysługi emerytalnej pewnego okresu zgodnie z właściwemi przepisami emerytalnemi wyłącznie lub między innemi warunkami uzależnione jest od uznania Prezydenta Rzeczypospolitej lub władz naczelnych, orzekać mogą tylko te władze.

§ 45.

Wszystkie podania i oświadczenia stron, dotyczące świadczeń emerytalnych (§ 43 ust. (1)), oraz wszelkie zawiadomienia o okolicznościach, mających wpływ na prawo do otrzymywanej emerytury lub na jej wysokość, należy wnosić do Zakładu.

§ 46.

Orzeczenie w sprawie przyznania (dekret emerytalny) lub odmowy przyznania uposażenia emerytalnego powinno być doręczone odbiorcy za pokwitowaniem, które dołącza się do akt osobowych.

§ 47.

(1) Jeżeli uczestnik Zakładu, z którym rozwiązano stosunek służbowy, nie nabył prawa do emerytury, Zakład wydaje odpowiednie orzeczenie. Orzeczenie to między innemi powinno zawierać wymienienie ustalonych okoliczności faktycznych, stwierdzających brak warunków, wymaganych do nabycia prawa do emerytury, oraz przytoczenie przepisów prawnych, którym interesowany nie czyni zadość.

(2) Jeżeli przyczyną odmowy przyznania emerytury jest brak wymaganej ilości lat służby, orzeczenie powinno zawierać dokładne wyszczególnienie wszystkich okresów służby interesowanego i wskazanie powodów niewystarczalności lub niezaliczalności poszczególnych okresów.

(3) Jeżeli w aktach osobowych interesowanego są wzmianki o odbyciu pewnych okresów służby, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, lecz należycie nieudowodnionych, a od zaliczenia tych okresów zależne jest przyznanie emerytury, wydanie orzeczenia, odmawiającego przyznania tej emerytury, powinno nastąpić po uprzedniem wezwaniu interesowanego do przedstawienia wymaganych dowodów i po bezskutecznym upływie wyznaczonego w tym celu terminu, który nie może być krótszy niż 60 dni.

§ 48.

(1) Dekret emerytalny powinien zawierać:

1) imię i nazwisko uczestnika Zakładu z podaniem tytułu oraz grupy uposażenia, do której należał ostatnio w czynnej służbie, lub stopnia i zaznaczeniem „w stanie spoczynku" lub „były",
2) datę orzeczenia, oraz datę od której została przyznana emerytura,

3) wskazanie prawnej podstawy przyznania emerytury,
4) dokładne wyszczególnienie wszystkich okresów służby i pracy, zaliczonych do wysługi emerytalnej, ze wskazaniem stosunku, w jakim zaliczenie nastąpiło, oraz dokładne obliczenie wysokości emerytury,
5) dokładne wyszczególnienie wszystkich okresów służby i pracy, niezaliczonych do wysługi emerytalnej, ze wskazaniem powodów niezaliczenia,
6) oznaczenie sposobu przekazywania przyznanej emerytury,
7) pouczenie o obowiązku zawiadamiania Zakładu o wszelkich zmianach, mających wpływ na prawo do otrzymywania emerytury lub na jej wysokość, oraz pouczenie o środku odwoławczym od danego orzeczenia, a mianowicie: wskazanie władzy, do której odwołanie powinno być wniesione i władzy, w której powinno być złożone oraz terminu, w jakim wniesienie odwołania może nastąpić,
8) podpis Dyrektora Naczelnego lub upoważnionego przez niego członka Dyrekcji (§ 33 ust. (1)).

(2) Brak pouczenia o obowiązku zawiadamiania władzy o wszelkich zmianach, mających wpływ na prawo do otrzymywania uposażenia emerytalnego lub na jego wysokość, nie wpływa na odpowiedzialność interesowanych osób z tytułu podstępnego uzyskania wyższego wymiaru emerytury.

§ 49.

Postanowienia §§ 46 — 48 stosuje się odpowiednio do wdów i sierot, przyczem jeżeli emeryt zmarł po uprawomocnieniu się wymiaru emerytury, w dekrecie emerytalnym nie wyszczególnia się okresów służby i pracy, niezaliczonych do wysługi emerytalnej zmarłego emeryta.

§ 50.

(1) W imieniu osób niezdolnych do działań prawnych wszystkie podania i oświadczenia składają prawni zastępcy tych osób.

(2) Do podań i oświadczeń, składanych przez prawnych zastępców, oprócz innych wymaganych dowodów powinny być dołączone należycie uwierzytelnione odpisy dokumentów, stwierdzających ustanowienie zastępstwa, o ile nie wynika ono z samego prawa. W tym ostatnim przypadku istnienie prawnego zastępstwa powinno być stwierdzone świadectwami urodzenia, małżeństwa lub śmierci.

(3) Wszelkie pisma, przeznaczone dla osób niezdolnych do działań prawnych, doręcza się ich prawnym zastępcom.

§ 51.

Świadczenia wypłaca się osobie uprawnionej. Jeżeli osoba uprawniona jest niezdolna do otrzymywania świadczeń, świadczenia te wypłaca się jej prawnemu zastępcy.

CZĘŚĆ III.

Nadzór państwowy.

§ 52.

Władzę nadzorczą nad działalnością Zakładu sprawuje Minister Skarbu.

§ 53.

Do Ministra Skarbu należy w szczególności:
1) czuwanie nad przestrzeganiem przez Zakład przepisów ustaw, rozporządzeń, statutów i regulaminów,
2) zatwierdzanie regulaminu Rady Zakładu i zmian tego regulaminu,
3) unieważnianie lub zawieszanie z własnej inicjatywy uchwał organów Zakładu, jeżeli uchwały te sprzeciwiają się przepisom prawnym, statutom, regulaminom lub też są sprzeczne z celami Zakładu, albo są szkodliwe dla jego stanu majątkowego lub dla interesu publicznego,
4) decydowanie w sprawach, zastrzeżonych osobnemi przepisami, i w sprawach, które zastrzeże do swej aprobaty na mocy oddzielnych zarządzeń.

§ 54.

Obowiązkowemu zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu, oprócz wymienionych w § 7 ust. (4), podlegają uchwały i decyzje organów Zakładu w następujących sprawach majątkowych:
1) dokonywania w razie konieczności wydatków przed zatwierdzeniem budżetu,
2) ustalania zasad i sposobu pokrywania kosztów wykonywania przez władze i instytucje poszczególnych czynności dla Zakładu.

§ 55.

(1) Preliminarz budżetowy Zakładu powinien być przedstawiany władzy nadzorczej najpóźniej do dnia 31 grudnia każdego roku kalendarzowego.

(2) Do czasu zatwierdzenia preliminarza budżetowego przez władzę nadzorczą Zakład może, z zastrzeżeniem postanowień § 54 p. 1, dokonywać wydatków miesięcznych w wysokości jednej dwunastej części budżetu z roku ubiegłego, przyczem jednak Zakład nie może dokonywać bez specjalnego zezwolenia władzy nadzorczej nowych inwestycyj.

(3) W razie odmowy władzy nadzorczej zatwierdzenia preliminarza budżetowego w całości Zakład powinien przedstawić nowy preliminarz w ciągu 6 tygodni od dnia odmowy, w razie zaś odmowy zatwierdzenia części preliminarza i wezwania ze strony władzy nadzorczej do wprowadzenia zmian do tego preliminarza — Zakład powinien przedstawić w tymże terminie nowe odpowiednie części preliminarza. Władza nadzorcza ustala z urzędu budżet, jeżeli uzna, że ponownie przedstawiony preliminarz lub zmiany, dotyczące niezatwierdzonej części pierwotnego preliminarza, nie mogą być zatwierdzone.

§ 56.

Przeciwko wszelkim zarządzeniom i uchwałom organów Zakładu może być wniesione zażalenie do władzy nadzorczej, jeżeli statut niniejszy nie stanowi inaczej.

CZĘŚĆ IV.

Pomoc władz, instytucyj, przedsiębiorstw i zakładów państwowych i samorządowych oraz instytucyj ubezpieczeń społecznych.

§ 57.

(1) Władze i urzędy państwowe oraz samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych i zaopatrzeń emerytalnych, tudzież instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady państwowe oraz komunalne powinny współdziałać z Zakładem przy wykonywaniu powierzonych mu czynności.

(2) Władze, urzędy i instytucje, wymienione w ust. (1), są obowiązane na żądanie Zakładu lub jego funkcjonarjuszów, tudzież władz, urzędów i instytucyj, działających z jego ramienia na zasadzie postanowień ust. (1), udzielać wszelkich pisemnych i ustnych wyjaśnień co do okoliczności, mających znaczenie dla wykonania postanowień statutu niniejszego.

§ 58.

Zakład ma prawo bezpośredniego porozumiewania się ze wszystkiemi władzami, urzędami, instytucjami, przedsiębiorstwami i zakładami państwowemi, samorządowemi i ubezpieczeniowemi, wymienionemi w paragrafie poprzedzającym.

§ 59.

Zakład może powierzać zastępcze wykonywanie pewnych funkcyj poszczególnym władzom, urzędom i instytucjom, wymienionym w § 57, na zasadzie upoważnienia, udzielonego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z zainteresowanym ministrem. Przekazanie tych czynności związkom samorządowym może nastąpić jedynie za odpowiedniem wynagrodzeniem.

CZĘŚĆ V.

Przepisy przejściowe.

§ 60.

(1) Na okres przejściowy, określony zarządzeniem Ministra Skarbu, powołany będzie narazie Dyrektor Naczelny, któremu służyć będą samodzielnie wszystkie prawa, przyznane w niniejszym statucie członkom Dyrekcji zbiorowo.

(2) Dalsi członkowie Dyrekcji mogą być powoływani w miarę potrzeby.

(3) Aż do chwili powołania któregokolwiek z dalszych członków Dyrekcji, Dyrektora Naczelnego zastępuje pracownik Zakładu, wyznaczony przez Radę na wniosek Dyrektora Naczelnego i zatwierdzony przez władzę nadzorczą.

(4) Prawa Dyrektora Technicznego służyć będą w przypadku, wskazanym w ust. (1), jednemu z pracowników Zakładu, posiadającemu wykształcenie techniczno-ubezpieczeniowe i przygotowanie praktyczne, wyznaczonemu przez Radę na wniosek Dyrektora Naczelnego i zatwierdzonemu przez władzę nadzorczą.

Poz. 277. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. o przepisach finansowych dla Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Na podstawie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. W tekście niniejszego rozporządzenia oznacza się w skróceniu Państwowy Zakład Emerytalny, jako „Zakład“, Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych oraz te instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady, wyjąwszy przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“, w których zatrudnienie zwalnia w myśl art. 5 p. 4 — 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) od obowiązku ubezpieczenia w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych — jako „instytucje ubezpieczające“, ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) z późniejszemi zmianami i uzupełnieniami, — jako „ustawa emerytalna“, rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) z późniejszemi zmianami i uzupełnieniami — jako „rozporządzenie o ubezpieczeniu pracowników umysłowych“, a statut Państwowego Zakładu Emerytalnego, ustalony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 276) — jako „statut Zakładu“.

§ 2. (1) Zakład prowadzi rachunkowość i sporządza preliminarze budżetowe, sprawozdania roczne oraz zamknięcia rachunkowe według zasad, ustalanych przez Ministra Skarbu.

(2) Sprawozdanie roczne wraz z protokółem Komisji Rewizyjnej i zamknięcia rachunkowe oraz bilanse ubezpieczeniowo-techniczne Zakład przesyła Ministrowi Skarbu w terminach przez niego określonych.

§ 3. Wpływy Zakładu składają się:

1) ze składek emerytalnych (§ 5, 6 i 10 ust. (1) i (2),
2) z dochodu z majątku i urządzeń Zakładu oraz odsetek od ulokowanych kapitałów,

3) z wpłat i subwencyj Skarbu Państwa (§ 8, 9 ust. (2) i § 16),
4) ze składek, przekazywanych przez instytucje ubezpieczające (§ 31 — 36),
5) z darowizn, zapisów i subsydjów,

§ 4. Fundusze Zakładu mogą być używane jedynie na cele przewidziane w ustawie emerytalnej oraz w innych przepisach o zaopatrzeniu emerytalnem uczestników Zakładu, w statucie Zakładu i w rozporządzeniu niniejszem, tudzież na pokrycie kosztów administracyjnych Zakładu.

Rozdział II.

Składki emerytalne.

§ 5. (1) Skarb Państwa uiszcza składki emerytalne za funkcjonarjuszów państwowych oraz zawodowych wojskowych, będących uczestnikami Zakładu.

(2) Składki emerytalne oblicza się procentowo od uposażeń służbowych, zaliczalnych do podstawy wymiaru emerytury.

§ 6. Wysokość składki emerytalnej ulegać będzie co najmniej w odstępach co 5 lat sprawdzeniu ubezpieczeniowo-technicznemu, które ma wykazać, czy składka obowiązująca, jako składka stała, wystarczy w przyszłości na pokrycie wszystkich odpowiednich świadczeń, oraz jak wysoka ma być ta składka. Na podstawie tego sprawdzenia Rada Ministrów w drodze rozporządzenia na wniosek Ministra Skarbu ustala wysokość składki emerytalnej na najbliższe 5 lat.

§ 7. Ze wszystkich wpływów, z wyjątkiem wpłat przeznaczonych na Fundusz B (§ 8 i 16 ust. (7) p. 2), Zakład tworzy fundusz rezerwowy, nazwany Funduszem A, który służy na pokrycie kosztów administracyjnych oraz świadczeń, wynikających:
1) z nabycia praw emerytalnych przez uczestnika Zakładu, którego zdolność do pracy zarobkowej wskutek ułomności cielesnej lub umysłowej, albo też wskutek upadku sił fizycznych trwale spadła poniżej 50%,
2) z nabycia praw emerytalnych przez uczestnika Zakładu, który odpowiada warunkom, wymienionym w art. 9 ust. (2) p. 2 ustawy emerytalnej,
3) z nabycia praw emerytalnych przez uczestnika Zakładu, który osiągnął wiek i wysługę emerytalną, uprawniające do przejścia na emeryturę na własną prośbę,
4) w przypadku śmierci uczestnika lub emerytowanego uczestnika Zakładu.

§ 8. (1) W razie przejścia uczestnika Zakładu w stan spoczynku z innych przyczyn, aniżeli wymienione w § 7 p. 1 — 3, Skarb Państwa przekaże Zakładowi sumę, równą wartości kapitałowej całej emerytury i związanych z nią ekspektatyw, obliczoną z uwzględnieniem ryzyka indywidualnego i zmniejszoną o rezerwę techniczną, utworzoną dla danego uczestnika Zakładu w Funduszu A.

(2) Z wpłat, wymienionych w ust. (1), Zakład tworzy oddzielny fundusz rezerwowy, nazwany Funduszem B, przeznaczony wyłącznie na pokrycie świadczeń, na które zostały dokonane odpowiednie wpłaty przez Skarb Państwa. Fundusz ten powinien posiadać pełne kapitałowe pokrycie płynnych zobowiązań i związanych z niemi ekspektatyw.

(3) Fundusz A przekaże rezerwę techniczną uczestnika Zakładu w przypadkach, oznaczonych w ust. (1), Funduszowi B, który dokonywać będzie wypłaty wszelkich świadczeń aż do wygaśnięcia uprawnień, nabytych przez interesowanych uczestników Zakładu, bądź przez osoby po nich pozostałe.

§ 9. (1) Zasoby, zebrane na rachunku Funduszu A, nie będą mogły być używane na pokrycie świadczeń, wypłacanych przez Fundusz B, lub na pokrycie niedoborów tego Funduszu i wzajemnie.

(2) Niedobory techniczno-ubezpieczeniowe poszczególnych funduszów pokrywa Skarb Państwa w granicach ustawowej gwarancji na zasadach następujących:
1) niedobór Funduszu A — przez odpowiednie podwyższenie składki emerytalnej lub przez jednorazową albo też wielokrotną subwencję,
2) niedobór Funduszu B — wyłącznie przez jednorazową subwencję lub wielorazowe wpłaty do wysokości powstałego niedoboru.

§ 10. (1) Składki emerytalne (§ 5 i 6) należą się Zakładowi za każdy miesiąc kalendarzowy, za który uczestnik Zakładu otrzymał uposażenie służbowe.

(2) Jeżeli przepisy ustawy emerytalnej przewidują korzystniejsze liczenie jakichkolwiek okresów służby cywilnej lub wojskowej do wysługi emerytalnej, aniżeli w stosunku jednego miesiąca za każdy miesiąc kalendarzowy, wówczas opłata emerytalna, uiszczana przez Skarb Państwa do Zakładu za uczestników Zakładu, pozostających na takiej korzystnej zaliczalnej służbie, ulega podwyższeniu w takim stosunku, w jakim pozostaje korzystniejsze zaliczenie pełnionej służby do liczenia kalendarzowego.

(3) Składki emerytalne powinny być przekazane Zakładowi w ciągu miesiąca, licząc od dnia, w którym zostało wypłacone uposażenie służbowe.

(4) Składki emerytalne przekazuje Skarb Państwa Zakładowi na zasadzie obliczenia stanu osobowego uczestników Zakładu z uwzględnieniem wysokości ich uposażenia służbowego, zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury.

(5) Od zaległych składek emerytalnych, niewpłaconych w terminie przepisanym, Skarb Państwa uiszcza odsetki według stopy technicznej.

(6) Składki emerytalne, nienależnie pobrane, zwraca Zakład Skarbowi Państwa z oprocentowaniem według stopy technicznej.

(7) Stopa techniczną jest stopa procentowa, przyjęta przy obliczaniu wysokości składki emerytalnej (§ 6).

§ 11. Należne Zakładowi od Skarbu Państwa składki emerytalne nie podlegają przedawnieniu.

Rozdział III.

Szczegółowe przepisy finansowe.

§ 12. (1) W miarę potrzeby Zakład może tworzyć fundusze specjalne. Sposób tworzenia i użytkowania tych funduszów ustala Rada Zakładu, przyczem odpowiednia uchwała wymaga zatwierdzenia władzy nadzorczej.

(2) Fundusze specjalne mogą być używane tylko na cele, którym mają służyć.

§ 13. Rok obrachunkowy rozpoczyna się dnia 1 kwietnia, a kończy się dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

§ 14. (1) Zakład opracowuje bilanse ubezpieczeniowo-techniczne co najmniej raz na 5 lat oddzielnie dla każdego z Funduszów A i B.

(2) Ogólne metody opracowywania tych bilansów oraz metody przeprowadzania badań ubezpieczeniowo-technicznych (§ 6) ustala Rada Zakładu, której uchwała wymaga zatwierdzenia Ministra Skarbu.

§ 15. (1) Fundusze rezerwowe Zakładu, przeznaczone na pokrycie zobowiązań z tytułu świadczeń (§ 7 i 8), powinny być lokowane za zabezpieczeniem w myśl postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o sposobie lokowania funduszów przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne, oraz o sposobie lokowania kaucyj, składanych z tytułu obowiązku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141) z późniejszemi zmianami i uzupełnieniami.

(2) Przynajmniej 50 (pięćdziesiąt) procent funduszów rezerwowych na pokrycie zobowiązań z tytułu świadczeń z Funduszu A, a 15 (piętnaście) procent z Funduszu B lokuje się w państwowych lub przez Państwo gwarantowanych papierach procentowych.

(3) Dochód z lokat środków finansowych Zakładu nie może być niższy, aniżeli stopa techniczna (§ 10 ust. (7)).

Rozdział IV.

Rozrachunek ze Skarbem Państwa i zaliczalność do wysługi emerytalnej okresów, za które Zakładowi nie uiszczono składek emerytalnych ani ubezpieczeniowych.

§ 16. (1) Za okresy, zaliczalne do emerytury funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, a poprzedzające ich uczestnictwo w Zakładzie, Skarb Państwa wpłaca sumę, stanowiącą równowartość rezerwy technicznej, odpowiadającej zaliczalnym okresom. Suma ta jest obliczana przy założeniu, że poszczególne okresy kolejno łączą się z sobą i bezpośrednio poprzedzają uczestnictwo w Zakładzie, oraz z uwzględnieniem wieku i zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury uposażenia w czasie powstania obowiązku uczestnictwa w Zakładzie.

(2) Jeżeli pewien okres, poprzedzający uczestnictwo w Zakładzie, za który Zakład nie otrzymuje składek emerytalnych ani ubezpieczeniowych, jest zaliczalny do emerytury w pewnym stosunku do okresu uczestnictwa w Zakładzie, Skarb Państwa wpłaca corocznie oprócz składek emerytalnych sumę, stanowiącą równowartość przyrostu rezerwy technicznej, odpowiadającego okresowi corocznie dodatkowo zaliczalnemu do wysługi emerytalnej. Przyrost rezerwy oblicza się w tym przypadku z zastosowaniem zasad, zawartych w ust. (1).

(3) Jeżeli funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym zostały doliczone do emerytury pewne okresy, których zaliczalność wyłącznie lub między innemi warunkami uzależniona jest od uznania władzy, rezerwę techniczną oblicza się z uwzględnieniem wieku i zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury uposażenia w czasie uskutecznienia doliczenia.

(4) O ile w przypadku, przewidzianym w ust. (3), uczestnik Zakładu na skutek doliczenia wskazanych okresów nabył prawo do emerytury, którejby bez tego doliczenia nie uzyskał, Skarb Państwa przekaże Zakładowi sumę, oznaczoną w § 8 ust. (1), jeżeli zaś doliczenie w tych warunkach nastepuje po śmierci uczestnika, Skarb Państwa przekaże Zakładowi sumę równa wartości kapitałowej ewentualnych pensyj (wdowiej i sierocych).

(5) Jeżeli w przypadkach, przewidzianych w ust. (1) — (3), uczestnik Zakładu uiścił do Zakładu opłaty emerytalne celem uzyskania doliczenia pewnych okresów, zaliczalnych do emerytury pod warunkiem uiszczenia składek, Skarb Państwa zmniejsza odpowiednio przekazywane sumy.

(6) Sumy, przewidziane w ust. (1), płatne są w ciągu miesiąca od powstania obowiązku uczestnictwa w Zakładzie, sumy, przewidziane w ust. (2), — w ciągu miesiąca od ukończenia danego roku uczestnictwa w Zakładzie, a sumy, wymienione w ust. (3), — w ciągu miesiaca od uskutecznienia doliczenia danego okresu do emerytury. Do sum zaległych ma zastosowanie § 10 ust. (5).

(7) Zarachowanie powyżej wyszczególnionych wpłat ma być dokonywane na następujących zasadach:

1) wpłaty, oznaczone w ust. (1) — (3), zarachowywane będą na Fundusz A,
2) wpłaty, oznaczone w ust. (4), zarachowywane będą na Fundusz B, który dokonywać będzie wypłat wszystkich świadczeń, wynikających z odpowiednich zaliczeń, aż do wygaśnięcia uprawnień, nabytych przez interesowanych uczestników Zakładu, bądź przez osoby po nich pozostałe,
3) w przypadkach, oznaczonych w ust. (4), Fundusz A przekaże Funduszowi B rezerwę techniczną uczestnika Zakładu, za którego Skarb Państwa dokonał wpłaty, przewidzianej w § 8 ust. (1).

§ 17. Rezerwy techniczne, wartości kapitałowe emerytur i związanych z niemi ekspektatyw

oraz wartości kapitałowe pensyj wdowich i sierocych określane będą według zasad obliczania, ustalanych przez Radę Zakładu, a zatwierdzanych przez Ministra Skarbu.

§ 18. (1) Wpłaty Skarbu Państwa mogą odbywać się na zasadach, ustalanych przez Ministra Skarbu, w drodze zarachowania i wzajemnego potrącenia należności Skarbu Państwa z tytułu wypłaty na rachunek Zakładu świadczeń emerytalnych z zachowaniem zasad § 15 ust. (3).

(2) Wpłaty Skarbu Państwa mogą być dokonywane przez odstąpienie Zakładowi części majątku państwowego z zastrzeżeniem zachowania odpowiednich dla takiego odstąpienia zasad postępowania, ustanowionych w obowiązujących przepisach prawnych, oraz postanowień § 15.

(3) W przypadku, wskazanym w ustępie poprzedzającym, przeniesienie na Zakład przejmowanych przezeń praw majątkowych wolne jest od wszelkich opłat i podatków. Przepisanie praw hipotecznych w przypadku odstąpienia majątku nieruchomego następuje na wspólny wniosek Prokuratorji Generalnej i Zakładu.

Rozdział V.

Przekazywanie składek między Zakładem a instytucjami ubezpieczającemi.

§ 19. Zakład przekazuje niezwłocznie instytucji ubezpieczającej składki na rzecz uczestnika, który po rozwiązaniu stosunku służbowego, uzasadniającego uczestnictwo w Zakładzie, wstąpił do zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w tej instytucji ubezpieczającej.

§ 20. Na przekazanie składek przez Zakład nie ma wpływu skazanie uczestnika Zakładu w czasie trwania lub po rozwiązaniu stosunku służbowego, uzasadniającego uczestnictwo w Zakładzie, przez sąd karny lub dyscyplinarnie na karę, pociągającą utratę lub ograniczenie prawa do emerytury albo odprawy.

§ 21. Zakład nie przekazuje składek na rzecz uczestników, którzy przy rozwiązaniu stosunku służbowego, uzasadniającego uczestnictwo w Zakładzie, nabyli prawo do emerytury, choćby to prawo następnie stracili wskutek jego zgaśnięcia lub zrzeczenia się.

§ 22. Zakład przekazuje składki na wniosek instytucji ubezpieczającej.

§ 23. (1) Za czas uczestnictwa w Zakładzie Zakład przekazuje instytucjom ubezpieczającym tytułem składek 8 (osiem) procent płacy podstawowej, właściwej dla każdoczesnego miesięcznego uposażenia, przyczem sumy, w ten sposób obliczone, zmniejsza się o 1 (jeden) procent. Płacę podstawową oblicza się według przepisów rozporządzenia o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

(2) Za zaliczalne do emerytury okresy po 31 grudnia 1927 r., poprzedzające uczestnictwo w Zakładzie, Zakład przekazuje tytułem składek 8 (osiem) procent płacy podstawowej, właściwej dla każdoczesnego miesięcznego uposażenia z tem zastrzeżeniem, że jeżeli chodzi o okresy, za które Zakład otrzymał ze Skarbu Państwa rezerwę techniczną, ośmioprocentową składkę oblicza się od uposażenia, otrzymanego przez uczestnika Zakładu przy powstawaniu obowiązku uczestnictwa w Zakładzie.

§ 24. Zakład nie przekazuje składek za okresy służby, nie zaliczalne do wysługi emerytalnej w myśl art. 38 lit. b, c i d oraz art. 51 lit. a, b, c i f ustawy emerytalnej.

§ 25. Na przekazywanie składek i wysokość przekazywanych sum nie ma wpływu otrzymanie przez danego uczestnika odprawy.

§ 26. (1) Wraz z sumami, wymienionemi w § 23, Zakład przekazuje składane odsetki od nich, obliczone przy kapitalizacji rocznej według stopy technicznej Zakładu, obowiązującej w chwili przekazania.

(2) Jeżeli chodzi o okresy, za które Zakład otrzymał ze Skarbu Państwa rezerwę techniczną, procent składany oblicza się przy założeniu, że poszczególne okresy, za które została wpłacona rezerwa techniczna, kolejno łączą się ze sobą i bezpośrednio poprzedzają uczestnictwo w Zakładzie.

§ 27. Przekazanie składek zostaje wstrzymane, jeżeli w sprawie przyznania zaopatrzenia emerytalnego uczestnikowi Zakładu lub jego rodzinie toczy się postępowanie administracyjne lub sądowo-administracyjne.

§ 28. (1) W przypadku, gdy po przekazaniu składek przez Zakład zostanie wszczęte lub wznowione postępowanie emerytalne i w jego wyniku uczestnikowi Zakładu lub pozostałej po nim rodzinie zostanie przyznane zaopatrzenie emerytalne, instytucja, ubezpieczająca zwraca sumy, otrzymane poprzednio z Zakładu.

(2) O ile jednak w przypadku, przewidzianym w ust. (1), uczestnik Zakładu (wdowa, sierota po nim) korzystał już ze świadczeń emerytalnych w jednej z instytucyj ubezpieczających, Zakład potrąci mu z uposażenia emerytalnego (pensji wdowiej, sierocej) i przekaże tej instytucji sumy, które ona naskutek przekazania poprzednio składek przez Zakład wypłaciła tytułem świadczeń emerytalnych.

§ 29. (1) Instytucja ubezpieczająca zalicza w całości do wysługi emerytalnej (miesięcy składkowych) czas, za który Zakład powinien przekazać jej sumy, wymienione w § 23 czas ten zalicza się do wysługi, uzasadniającej prawo do świadczeń emerytalnych lub do miesięcy składkowych, uzasadniających w razie przerwy w zatrudnieniu zaliczanie miesięcy składkowych, przebytych przed przerwą.

(2) Czas, za który Zakład powinien przekazać składki, zalicza się do wysługi emerytalnej (miesięcy składkowych) danego pracownika niezależnie od terminu, w którym stwierdzono istnienie obowiązku przekazania składek lub rzeczywiście je przekazano.

(3) Czas, za który Zakład przekazał składki, nie może być uważany za przerwę w zatrud-

nieniu, którąby w myśl przepisów danej instytucji ubezpieczającej pozbawiała pracownika prawa do świadczeń emerytalnych lub ograniczała ich wysokość.

§ 30. (1) Instytucja ubezpieczająca przekazuje otrzymane z Zakładu sumy innej instytucji ubezpieczającej, jeżeli pracownik przeszedł do zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w tej innej instytucji. Przekazane zostają sumy, otrzymane od Zakładu zarówno wprost, jak i za pośrednictwem innych instytucyj ubezpieczających.

(2) W przypadkach, gdy instytucja ubezpieczająca otrzymuje od innej instytucji ubezpieczającej składki, przekazane poprzednio przez Zakład, stosuje się postanowienia § 29.

§ 31. Instytucje ubezpieczające przekazują niezwłocznie Zakładowi składki na rzecz uczestników Zakładu, którzy przed uczestnictwem w Zakładzie pozostawali w zatrudnieniu, uzasadniającem obowiązek ubezpieczenia lub opłacania składek emerytalnych, bądź też dobrowolnie opłacali składki w tych instytucjach ubezpieczających.

§ 32. Na przekazanie składek przez instytucje ubezpieczające nie ma wpływu skazanie pracownika w czasie trwania lub po rozwiązaniu stosunku służbowego z daną instytucją przez sąd karny lub dyscyplinarnie na karę, pociągającą w myśl przepisów tej instytucji utratę lub ograniczenie prawa do świadczeń emerytalnych lub jednorazowych (odprawy i t. d.).

§ 33. (1) Instytucje ubezpieczające nie przekazują składek i wymienionych w § 35 sum na rzecz pracowników, którzy nabyli prawo do świadczeń emerytalnych danej instytucji.

(2) Instytucje ubezpieczające przekazują jednak składki i wymienione w § 35 sumy, jeżeli pracownik zrzeknie się świadczeń emerytalnych z danej instytucji i zwróci jej otrzymane świadczenia pod warunkiem, że takie zrzeczenie się jest dopuszczalne na mocy obowiązujących tę instytucję przepisów.

§ 34. (1) Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych przekazuje składki za okresy zaliczalne do ubezpieczenia po dniu 31 grudnia 1927 r. w wysokości, obliczanej według zasad, zawartych w rozporządzeniu o ubezpieczeniu pracowników umysłowych a odnoszących się do przekazywania składek.

(2) Pozostałe instytucje ubezpieczające przekazują sumy, wynoszące 8 (osiem) procent każdoczesnego wynagrodzenia miesięcznego pracownika.

(3) Instytucje ubezpieczające, o których mowa w ustępie poprzedzającym, przekazują składki za cały czas pracy umysłowej, opłaconej składkami emerytalnemi, bez względu na przerwy w służbie lub pracy; nie przekazują natomiast składek za czas, za który składki zostały już poprzednio przekazane Zakładowi, Skarbowi Państwa lub innej instytucji ubezpieczającej.

§ 35. Instytucje ubezpieczające przekazują również zmniejszone o 5 (pięć) procent sumy, otrzymane poprzednio na rzecz danego pracownika od Zakładu, Skarbu Państwa lub innych instytucyj ubezpieczających.

§ 36. Wraz ze składkami i sumami, o których mowa w § 34 i 35, instytucje ubezpieczające przekazują składane odsetki od nich, obliczone przy kapitalizacji rocznej według stopy technicznej Zakładu, obowiązującej w czasie przekazania. Jednak Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych stosuje własną stopę techniczną.

§ 37. Na przekazywanie składek i na wysokość przekazywanych sum nie ma wpływu otrzymanie przez pracownika od danej instytucji ubezpieczającej w związku ze zwolnieniem z zatrudnienia jednorazowego świadczenia (odprawy).

§ 38. Przekazanie składek zostaje wstrzymane, jeżeli w sprawie przyznania danemu pracownikowi świadczenia emerytalnego przez instytucję ubezpieczającą toczy się postępowanie sądowe, administracyjne lub sądowo-administracyjne.

§ 39. Czas, za który Zakładowi powinny być przekazane składki, zalicza się do wysługi emerytalnej niezależnie od terminu, w którym stwierdzono istnienie obowiązku przekazania składek lub rzeczywiście je przekazano.

§ 40. Pracownicy, którym instytucje ubezpieczające odmawiają przekazania składek z powodu nie opłacenia za pewien okres składek emerytalnych (ubezpieczeniowych), mogą bądź opłacić te składki danej instytucji ubezpieczającej, bądź też wpłacić Zakładowi sumę, którą przekazałaby dana instytucja, gdyby składki były opłacone we właściwym czasie.

§ 41. Dla ustalenia, czy zachodzi obowiązek zaliczenia do wysługi emerytalnej pewnych okresów służby lub pracy, Zakład może żądać od właściwej instytucji ubezpieczającej stwierdzenia jeszcze przed przekazaniem składek, czy i za jakie okresy składki takie będą na rzecz danego uczestnika Zakładu przekazane. Podobne żądanie może zgłosić w stosunku do Zakładu instytucja ubezpieczająca, uprawniona do otrzymania składek.

§ 42. (1) Pracownik, na którego rzecz powinny być przekazane składki, może żądać tego od Zakładu lub instytucji ubezpieczającej, obowiązanej w myśl niniejszego rozporządzenia do przekazania składek.

(2) Prawo to nie przedawnia się.

§ 43. (1) Zakład lub instytucja ubezpieczająca, do której pracownik zwrócił się z żądaniem przekazania składek, powinny w ciągu 3 miesięcy przekazać składki lub wydać orzeczenie, stwierdzające czy i za jakie okresy składki będą przekazane.

(2) Orzeczenie to pracownik może skarżyć w terminie i trybie postępowania, przewidzianych dla dochodzenia praw do świadczeń emerytalnych, wypłacanych przez Zakład czy instytucje ubezpieczające.

(3) Niewydanie orzeczenia w ciągu 3 miesięcy jest równoznaczne z wydaniem orzeczenia, odmawiającego przekazania składek.

§ 44. Pracownik nie może się zrzec przekazania składek ze szkodą Zakładu lub instytucji ubezpieczającej, którym w myśl rozporządzenia niniejszego powinny być przekazane składki.

§ 45. W razie sporu między Zakładem a instytucją ubezpieczającą w sprawie przekazywania składek (§ 19 — 44) rozstrzyga Zakład; od orzeczenia Zakładu służy prawo odwołania do Ministra Skarbu w terminie dni trzydziestu od dnia doręczenia orzeczenia. Minister Skarbu rozstrzyga ostatecznie w administracyjnym toku instancyj.

Rozdział VI.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 46. Do czasu dokonania pierwszego sprawdzenia ubezpieczeniowo - technicznego, przewidzianego w § 6, które może nastąpić przed upływem pierwszych lat pięciu, ustala się wysokość opłaty emerytalnej na 8 (osiem) procent uposażenia uczestników Zakładu, zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury, a stopę techniczną na 4½ (cztery i pół) procent w stosunku rocznym.

§ 47. Wydatki, połączone z uruchomieniem Zakładu i jego organizacją, ponosi Skarb Państwa.

§ 48. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Poz. 278. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 279. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 280. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. w sprawie zmiany terytorjalnego zakresu działania Urzędu Głównego Prokuratorji Generalnej w Warszawie oraz Oddziału Prokuratorji Generalnej w Poznaniu.

Poz. 281. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o warunkach dopuszczenia zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością do działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 282. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na ostre zapalenie przednich rogów rdzenia (Polyomyelitis acuta anterior — choroba Heine-Medina).

Poz. 283. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1934 r. o ulgach celnych

---

z 15 kwietnia Nr. 32 Rok 1934

Poz. 284. Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzania pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni, a w celu stwierdzania wartości hodowlanej ogierów i klaczy — księgi ogierów i klaczy zarodowych. Z ksiąg tych będą wydawane świadectwa i zaświadczenia.

(2) Księgi ogierów i klaczy zarodowych prowadzone będą przez izby rolnicze, księgi zaś stadne koni przez izby rolnicze lub upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych organizacje hodowlane.

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni oraz ksiąg ogierów i klaczy zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia i wartości hodowlanej, zasady prowadzenia tych ksiąg, zasady wydawania świadectw oraz wzory tych świadectw — ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanemi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany" oznaczają, w rozumieniu niniejszej ustawy, ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem, uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych ogierów, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisyj, nie będący pracownikami instytucyj państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisyj, delegowanych przez władze państwowe, ponosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonem przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów trzyletnich i starszych oraz zawiadamiać komisje kwalifikacyjne o ilości klaczy trzyletnich i starszych, znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępów poprzedzających.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów nie uznanych obowiązani są uiszczać na rzecz izb rolniczych opłatę w wysokości 50 zł od każdego nie uznanego ogiera za każdy rok kalendarzowy.

(2) Opłatę, przewidzianą w ustępie poprzedzającym, pobierają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala termin uiszczania opłaty i zasady umarzania zaległych opłat oraz określa, do jakich ogierów nie uznanych nie mają zastosowania postanowienia ust. (1).

(4) Opłaty od ogierów, nie posiadających świadectw uznania, wprowadzone dotychczasowemi przepisami, a nie ściągnięte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą umarzać wojewodowie stosownie do zasad, ustalonych na podstawie ustępu poprzedzającego.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebienia na koszt Państwa ogierów nie uznanych w przypadku ubóstwa ich właścicieli.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych, używanych do pokrywania cudzych klaczy, obowiązani są na żądanie właścicieli klaczy wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela klaczy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz która urodziła to źrebię, wpisana jest do tej księgi.

(4) Wzory świadectw pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy, wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. (1) Grzywną do 300 zł karany będzie, kto pokrywa ogierem nie uznanym cudzą klacz (art. 3 ust. (1)).

(2) Grzywną do 20 zł karany będzie:

1) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nie uznanym cudzej klaczy (art. 3 ust. (1));

2) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1)).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującem władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 ust. (1) powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebienie ogiera na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 11. Świadectwa uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 113), ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622).

Poz. 285. Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Komunikacji do wydawania w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzeń przepisów o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego.

(2) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi również organa kolejowe, powołane do nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o porządku na kolejach, zakres ich uprawnień, w granicach, określonych ustawą niniejszą, sposób wyszkolenia oraz wzór specjalnej odznaki dla tych organów.

(3) Organa kolejowe, sprawujące nadzór nad przestrzeganiem przepisów o porządku na kolejach, noszą nazwę organów ochrony kolei.

(4) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji, określi, którym organom ochrony kolei (ust. (3)) będzie służyło prawo noszenia broni palnej w czasie pełnienia służby na obszarze kolejowym.

Art. 2. Zakres uprawnień organów ochrony kolei (art. 1 ust. (2)) może obejmować:

1) prawo nakładania grzywien w drodze doraźnego nakazu karnego;
2) prawo legitymowania lub stwierdzania w inny sposób tożsamości osób, które przekroczyły przepisy o porządku na kolejach, oraz prawo zatrzymania winnego i sprowadzenia go przymusowo do najbliższego organu policji państwowej;
3) prawo noszenia i użycia broni palnej.

Art. 3. (1) Grzywny, nakładane przez organa ochrony kolei w drodze doraźnego nakazu karnego (art. 2 pkt. 1)), nie mogą przekraczać 5 zł. Nakładać je można wtedy, gdy niema wątpliwości co do winy osoby, dopuszczającej się wykroczenia przeciw przepisom o porządku na kolejach.

(2) Do doraźnych nakazów karnych (art. 2 pkt. 1)) stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

(3) W zakresie wykonywania doraźnego orzecznictwa karnego organa ochrony kolei podlegają powiatowym władzom administracji ogólnej.

(4) Prawo nakładania doraźnych nakazów karnych nie służy pracownikom kolei prywatnych użytku publicznego, nie będących w zarządzie Państwa lub przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe".

(5) Nie można nakładać grzywny w drodze doraźnych nakazów karnych, jeżeli osoba, która przekroczyła przepisy o porządku na kolejach:

1) wyrządziła przez swój czyn szkodę materjalną;
2) popełniła jedno z przestępstw, wyszczególnionych w art. 215, 223, 257, 258, 259, 263 lub 265 kodeksu karnego odnośnie do komunikacji kolejowej, mienia kolejowego lub mienia, powierzonego kolei.

Art. 4. (1) Prawo legitymowania lub stwierdzania w inny sposób tożsamości osób, które przekroczyły przepisy o porządku na kolejach (art. 2 pkt. 2)), służy organom ochrony kolei w przypadku, jeżeli sprawca przekroczenia nie został ukarany w drodze doraźnego nakazu karnego.

(2) Prawo zatrzymania winnego i przymusowego sprowadzenia go do najbliższego organu policji państwowej, żandarmerji lub warty wojskowej służy organom ochrony kolei w razie niemożności stwierdzenia tożsamości winnego i odmowy dobrowolnego udania się do powyższych organów.

(3) W stosunku do osób, które dopuściły się jednego z przestępstw, wymienionych w art. 3 ust. (5) pkt. 2), prawo zatrzymania i przymusowego sprowadzenia do najbliższego organu policji państwowej, żandarmerji lub warty wojskowej służy organom ochrony kolei bez potrzeby uprzedniego wezwania do dobrowolnego udania się, chociażby tożsamość winnego mogła być natychmiast stwierdzona, jeżeli tylko zachodzą warunki, przewidziane w art. 165 — 167 kodeksu postępowania karnego.

(4) Przymusowe sprowadzenie do najbliższego organu policji państwowej wojskowego w służbie czynnej lub będącego w mundurze następuje tylko w tym przypadku, jeżeli niema na miejscu żandarmerji lub warty wojskowej.

Art. 5. Organ ochrony kolei, uprawniony do noszenia broni palnej (art. 2, pkt. 3)), może z niej zrobić użytek:

1) w celu odparcia niebezpiecznego napadu lub zamachu, zagrażającego życiu, zdrowiu lub wolności uprawnionego do noszenia broni, albo też osób, pozostających pod jego opieką, po jednorazowem wezwaniu przedtem do zaniechania napadu lub zamachu, chyba że wszelka zwłoka grozi niebezpieczeństwem dla życia;
2) w celu odparcia niebezpiecznego napadu lub zamachu, zagrażającego mieniu kolejowemu lub powierzonemu kolei, po trzykrotnem wezwaniu przedtem do zaniechania napadu lub zamachu;
3) w celu udaremnienia ucieczki niebezpiecznego przestępcy, schwytanego na gorącym uczynku lub winnego popełnienia jednego z przestępstw, wymienionych w art. 215, 223, 257, 258, 259 lub 263 kodeksu karnego, po jednorazowem wezwaniu przedtem do zaniechania ucieczki, z zagrożeniem strzelania i po jednorazowym strzale w powietrze lub po bezskutecznem użyciu innego środka, zastosowanego w celu zapobieżenia ucieczce.

Art. 6. (1) Uprawnienia, określone w art. 2 — 5, służą organom ochrony kolei w czasie pełnienia służby na obszarze kolejowym.

(2) Obszarem kolejowym w rozumieniu ustawy niniejszej jest teren, przeznaczony do prowadzenia eksploatacji kolei, wraz ze znaj-

dującemi się na nim budowlami i urządzeniami, służącemi temu celowi.

(3) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Komunikacji określa przypadki, w których działalność organów ochrony kolei sięgać będzie poza obszar kolejowy.

Art. 7. (1) Organ ochrony kolei składa przysięgę przed władzą służbową według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że obowiązki, nałożone na mnie jako na organ ochrony kolei, sumiennie i gorliwie wykonywać będę, oraz że poruczonej mi władzy w żadnym przypadku nie nadużyję".

(2) Organ ochrony kolei, zatrudniony na kolei prywatnej użytku publicznego, nie eksploatowanej przez Państwo lub przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe", składa przysięgę przed właściwą powiatową władzą administracji ogólnej.

(3) Żaden pracownik kolejowy nie może wykonywać czynności organu ochrony kolei przed złożeniem przysięgi.

Art. 8. Organom ochrony kolei służy przy pełnieniu służby prawo do ochrony prawnej, przewidzianej dla urzędników w kodeksie karnym.

Art. 9. (1) Postanowienia art. 2 — 6 nie uszczuplają w niczem właściwości policji państwowej w zakresie utrzymywania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.

(2) Organa ochrony kolei powinny pomagać organom policji państwowej, żandarmerji i wartom wojskowym na ich wezwanie w wykonywaniu czynności służbowych, jeżeli im na to pozwalają obowiązki służby kolejowej.

Art. 10. Przepisy ustawy niniejszej nie dotyczą kolei miejskich, jako też kolei użytku publicznego trakcji niemechanicznej.

Art. 11. Upoważnia się Ministra Komunikacji do wydawania przepisów o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego, zarządzanych przez przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe", położonych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy, wydane w sprawach, unormowanych ustawą niniejszą, a w szczególności:

1) § 23 niemieckiej ustawy o przedsiębiorstwach kolejowych z 3 listopada 1838 r. (Zbiór Praw z 1838 r. str. 505);
2) §§ 45, 74, 75, 76, 82 i 83 przepisów o budowie i ruchu kolei żelaznych (Eisenbahn - Bau und Betriebsordnung) z dnia 4 listopada 1904 r. (Dz. U. Rz. Niem. z 1904 r. Nr. 47);
3) § 102 rozporządzenia cesarskiego z 16 listopada 1851 r. o porządku ruchu kolei żelaznych (Eisenbahnbetriebsordnung) (Dz. u. p. austr. z 1852 r. Nr. 1);
4) art. 179 i 182 — 187 ogólnej ustawy o rosyjskich kolejach żelaznych z 12 czerwca 1885 r. (Zwod Praw, Tom XII, część I z 1906 r.);
5) pkt. 7 art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 580) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 599) odnośnie do postanowień i przepisów, obowiązujących pod względem bezpieczeństwa ruchu i porządku na kolejach publiczność i zarząd kolejowy w ich stosunkach wzajemnych.

Poz. 286. Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych.

Poz. 287. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1934 r. o zmianie moratorjum mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Poz. 288. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. o Biurze Pośrednictwa Pracy dla robotników portowych w Gdyni.

Poz. 289. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. w sprawie książeczek obrachunkowych dla robotników portowych.

Poz. 290. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ustaleniu pojęcia przeładunku portowego i podziale robotników portowych na kategorje zawodowe.

Poz. 291. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ustanowieniu i zakresie działania Komisji Kwalifikacyjnej dla robotników portowych przy Urzędzie Morskim, tudzież o trybie zaliczania w poczet robotników portowych.

Poz. 292. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Beresteczka w powiecie horochowskim, województwie wołyńskiem.

Poz. 293. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Jarocina w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 294. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Garwolina w powiecie garwolińskim, województwie lubelskiem.

Poz. 295. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Horochowa w powiecie horochowskim, województwie wołyńskiem.

Poz. 296. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Rydzyny w powiecie leszczyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 297. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Siemiatycze w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

---

z 18 kwietnia Nr. 33 Rok 1934

Poz. 298. Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. w sprawie zmiany dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego.

Art. 1. W dekrecie z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego (Dz. P. P. P. Nr. 5, poz. 93) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 wyrazy: „Ministrowi Sztuki i Kultury“ zastępuje się wyrazami: „Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego“, oraz dodaje się na końcu nowe zdanie: „Zatwierdzenie to winno nastąpić najpóźniej w ciągu miesiąca od daty złożenia projektu“;

2) w art. 2 i 8 wyrazy: „Ministrowi Sztuki i Kultury“ zastępuje się wyrazami: „Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego“;

3) w art. 4 wyrazy: „Ministra Sztuki i Kultury“ zastępuje się wyrazami: „Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego“;

4) skreśla się art. 5;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie: „Kto wbrew przepisom niniejszego dekretu wznosi w miejscu publicznem pomnik, posąg lub figurę, wmurowuje lub zawiesza tablicę pamiątkową, albo dokonywa większych napraw lub przebudowy, podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 3.000 zł. Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w niniejszym dekrecie, powołane są władze administracyjne.“;

6) numerację artykułów 6, 7 i 8 zmienia się na 5, 6 i 7.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzaniu pomników ze stanowiska artystycznego (Dz. P. P. P. Nr. 5, poz. 93) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Do spraw karnych, wszczętych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, mają zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Poz. 299. Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie ratyfikacji umowy między Polską a Niemcami, podpisanej w Berlinie dnia 14 lutego 1933 r. o zmianie przepisów wykonawczych, rozdział X konwencji między Niemcami a Polską i W. M. Gdańskiem, w sprawie wolności tranzytu między Prusami Wschodniemi a resztą Niemiec z dnia 21 kwietnia 1921 r.

Poz. 300. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1934 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu oraz wyższych urzędów górniczych, wynikającego z pruskiej „ustawy o bractwach górniczych“, Ministrowi Opieki Społecznej.

Poz. 301. Protokół między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisany w Warszawie dnia 26 października 1933 r., dotyczący interpretacji art. XX konwencji handlowej między Polską a Czechosłowacją, dnia 23 kwietnia 1925 r.

Poz. 302. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 marca 1934 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką o interpretacji artykułu XX konwencji handlowej między Polską a Czechosłowacją.

Poz. 303. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 marca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie uzu-

pełnienia rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 marca 1933 r. o pobieraniu opłat od statków, łodzi, tratew i spustu drzewa luźnego oraz za specjalne świadczenia na śródlądowych wodach publicznych, żeglownych i spławnych.

Poz. 304. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. o utworzeniu Państwowej Rady do spraw uzdrowisk.

Poz. 305. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Radzynia w powiecie radzyńskim, województwie lubelskiem.

Poz. 306. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Prużany w powiecie prużańskim, województwie poleskiem.

Poz. 307. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 11 kwietnia 1934 r. o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami.

Na podstawie art. 11 i 13 ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia z dnia 14 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 69), zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) wchodzą w życie z dniem 20 kwietnia 1934 r. na obszarze:

gminy Poświętne w powiecie wysoko-mazowieckim w województwie białostockiem;

gmin Biała, Bieńkówka, Budzów, Grzechynia, Jachówka, Juszczyn, Maków Podhalański, Skawina, Zawoja i Żarnówka w powiecie wadowickim w województwie krakowskiem

gmin Wiszniew i Zabrzezie w powiecie wołożyńskim w województwie nowogródzkiem;

powiatu chełmińskiego w województwie pomorskiem;

powiatu krotoszyńskiego z wyjątkiem obszaru byłego powiatu koźmińskiego, włączonego do powiatu krotoszyńskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1932 r. w sprawie zniesienia oraz zmiany granic niektórych powiatów na obszarze województwa poznańskiego (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 35), w województwie poznańskiem oraz

gmin Uściług i Włodzimierz w powiecie włodzimierskim w województwie wołyńskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 308. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 lutego 1934 r. w sprawie zgłoszenia przez Wielką Brytanję przystąpienia Hong-Kong do porozumienia w sprawie ułatwień marynarzom handlowym leczenia chorób wenerycznych.

Poz. 309. Oświadczenie Rządowe z dnia 12 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Hiszpański deklaracji o rozciągnięciu na hiszpańską strefę Marokka konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego.

Poz. 310. Oświadczenie Rządowe z dnia 12 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Estonję, Łotwę i Finlandję dokumentów ratyfikacyjnych konwencji o określeniu napaści.

Poz. 311. Oświadczenie Rządowe z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Francję, Francuską Afrykę Zwrotnikową i inne kolonje, Francuską Afrykę Zachodnią, Indochiny i Madagaskar dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji radjotelegraficznej.

Poz. 312. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Jugosławję dokumentu ratyfikacyjnego układu dotyczącego latarniowców, które nie znajdują się na swych normalnych miejscach postoju.

z 20 kwietnia Nr. 34 Rok 1934

Poz. 313. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r o uznaniu Stowarzyszenia „Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej" za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Poz. 314. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 marca 1934 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14 lipca 1932 r. o paczkach żywnościowych.

Poz. 315. Rozporządzenie Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 kwietnia 1934 r. o uldze celnej na jabłka świeże.

Poz. 316. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Bielska Podlaskiego w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

Poz. 317. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Kamieńca Litewskiego w powiecie brzeskim, województwie poleskiem.

Poz. 318. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. o zmia-

nie granic miasta Wysokiego Litewskiego w powiecie brzeskim, województwie poleskiem.

Poz. 319. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 lutego 1934 r. w sprawie złożenia przez Afganistan i Persję dokumentów ratyfikacyjnych konwencji o określeniu napaści.

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 kwietnia Nr. 87 Rok 1934

Poz. 129. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1934 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę kolei Warszawa — Radom.

z 17 kwietnia Nr. 88 Rok 1934

Poz. 130. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 16 z dnia 10 kwietnia 1934 r. w sprawie clenia sieczki i paciorków szklanych.

z 18 kwietnia Nr. 89 Rok 1934

Poz. 131. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 13 kwietnia 1934 r. w sprawie przemysłu okrężnego w Miasteczku.

z 19 kwietnia Nr. 90 Rok 1934

z 20 kwietnia Nr. 91 Rok 1934

Poz. 132. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o nadaniu statutu stowarzyszeniu „Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej".

z 21 kwietnia Nr. 92 Rok 1934

z 23 kwietnia Nr. 93 Rok 1934

z 24 kwietnia Nr. 94 Rok 1934

Poz. 133. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 kwietnia 1934 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy straży leśnej na obszarze województwa wołyńskiego na rok 1934 r.

Poz. 134. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1934 r. o instytucjach naukowych i zakładach naukowo badawczych, mających prawo przywozu z zagranicy bez cła — środków, preparatów i przyrządów naukowych.

C.

Bibljografja.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Lot i Obrona przeciwlotniczo-gazowa Polski" dwutygodnik.

Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej wydaje, począwszy od 1 stycznia 1934 r. dwutygodnik p. t. „Lot i Obrona przeciwlotniczo-gazowa Polski".

Dwutygodnik ten jest organem oficjalnym L. O. P. P. i omawia zagadnienia związane z organizowaniem i przygotowaniem kraju do obrony przeciwlotniczo-gazowej.

W związku z powyższem pismo „Lot i Obrona przeciwlotniczo-gazowa" winno być jaknajszerzej rozpowszechniane wśród społeczeństwa oraz korzystać z możliwie największego poparcia ze strony władz, urzędów i instytucyj rządowych i samorządowych przy zbieraniu materjału opisowego i reklamowego.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.